

ဝန်ခင်း

Read on the move

လရောင်ကျူးရင့်

လှပီပေသည် လုံမခို

အခန်း (၁)

“စက်ဝန်း ... ဒါ ... ဒါ နင့်တိုက်ကြီးလားဟင် ... နင် ပိုင်တာပေါ့ ...”

“ဘယ်သူပိုင်တယ်ထင်လို့ လဲ ...”

“အကြီးကြီးပဲဟယ် ... ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်းပဲနော် ...”

လှေကားကြီးကလည်း အပေါ်ထပ်ကနေ အောက်ထိ ခွေဆင်းလာတာ နဂါးတစ်ကောင်လို ခွေ ပတ်နေ၏။ ပြီးတော့ လက်ရန်းမပါသော လှေကားထစ်အဖြူရောင်လေးတွေက ယပ်တောင်လေးဖြန့် ကားထားသလို ဖြာဆင်းနေ၏။

“လှလိုက်တာဟယ် ...နင် တော်တော်ချမ်းသာလာတာပဲ ... ဒါနဲ့ များ ငါ့ကို အစောတည်းက မခေါ်ဘူး ...”

“ခေါ်စရာလား ... ခုလို ခေါ်ပြလိုက်မှ စပရိုက် ဖြစ်မှာ ပေါ့ ...”

“စပရိုက် ဟုတ်လား ... အံ့ဩသွားတာကိုပြောတာလား ...”

“အင်း ...”

စက်ဝန်းက လက်ပိုက်ပြီး ခန့်ခန့်ကြီး ခေါင်းညိတ်သည် ။ ထိုမျက်နှာကြီးကိုပဲ လုံ အထင်တကြီး ကြည့်မဝနိုင် ...။ ရွာမှာ တုန်းကလည်း စက်ဝန်း၊ မြို့မှာ နာမည်ကြီးမော်ဒယ် ဖြစ်နေတော့လည်း စက်ဝန်း ...။

စက်ဝန်း ဘာကိုများ ပြောင်းလဲခဲ့လို့ လဲ ....။

သူ့ဘာသာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာ မျက်နှာနဲ့ အသားအရေပဲဖြစ်သည်
။ ရွာမှာ တောင် စက်ဝန်းကို ချောလွန်းလို့ ရွာထဲက မိန်းကလေးတွေ စက်ဝန်းဆို မကြိုက်တဲ့ သူမရှိ ...။

ခုနေ့များ စက်ဝန်းကို မြင်သွားကြရင် သင်းတို့ ဘယ်လိုနေမလဲ ...။

အရပ်အမောင်းကလည်း ပြောစရာမရှိ၊ ဖြူဝင်းရှင်းသန့်နေသည့် မျက်နှာက ချောလာလိုက်တာ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေတောင် နုရဲနေသေးသည် ။

ဝတ်စားထားတာ ဘယ်လောက်ဈေးကြီးသလဲဆိုတာ မေးဖို့ မလိုပေ
။ ဒီလောက်ချမ်းသာနေမှ တော့ သူ့ကိုယ်မှာ သိန်းကျော်တန်တွေပဲဆိုတာမြင်တာနဲ့ သိကြလိမ့်မည်။

“စက်ဝန်း သိလား ...”

“မသိဘူး ...”

“နင်ကလည်း ... ခစ် ... ခစ် ...”

စကားပြောမလို့ စလိုက်တိုင်း ‘စက်ဝန်း သိလား’ဆိုတာ လုံပြောနေကျ အကျင့် ...။

‘မသိဘူး’လို့ ပြန်နောက်တတ်တာလည်း စက်ဝန်းပဲ ဖြစ်လေသည် ။ ရွာမှာ တုန်းကတော့ အလျင်စလိုပြောချင်ပြီဆို စက်ဝန်း စနောက်နေတာကို ဒေါသထွက်မိတတ်၏။ တစ်ခါတလေ ... ‘စကားအကောင်းပြောနေရင် အဲလို စပ်ဖြဖြနောက်တတ်တာတွေ မုန်းတာပဲ’လို့ ပြန်အော်ပစ်မိပြီး ပိတ်ထုပ်ပစ်မိတာလည်း ရှိ၏။

ခုကျမှ နားဝင်ချို့နေသည့်အဖြစ်က စက်ဝန်း ဘာမှ မပြောင်းလဲပါ လားဆိုပြီး ဖြစ်ရသည့် ပီတိ စိတ်ကြောင့်ထင်သည်။ ။

“ဘာလဲ ... ပြောလေ ... စက်ဝန်း သိလားဆိုပြီး ...”

သူမ ပီတိတွေနဲ့ မျှောမဆုံးဖြစ်နေသဖြင့် စက်ဝန်းကပဲ သတိပေးအ စဖော်ရတဲ့ အဖြစ် ...။

“မဟုတ်ဘူး ရွာကလူတွေကိုသတိရလို့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ငါ့အတင်းအဖျင်းတွေ ပြောနေကြတာလား ...”

“ဟုတ်တယ် ... နင့်ကို ဘဝမေ့သွားပြီတဲ့ ...”

“မေ့တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ ...”

“ခု နင် မမေ့ဘူးလေ ...”

“နင့်ကိုပဲ မမေ့တာ ရွာကလူတွေကို အသေမုန်း ...”

တကယ်မုန်းနေသလို တင်းနေသည့်မျက်နှာကို လုံ သေချာကြည့်မိ ၏။ မကောင်းသတင်းဆို ပါးစပ်တစ်လုံးကြီး ပြောကြပေမယ့် ရွာကလူ တွေက အရေးအကြောင်းဆို တစ်ယောက်ထိရင် နာတတ် ကြတဲ့ လူ တွေပါ။

ဆွေမျိုးတော်သည် ဖြစ်စေ မတော်သည် ဖြစ်စေ ဒုက္ခရောက်နေပြီဆို စပ်စပ်စုစုပါဝင်တတ်ကြပြီး ထဲထဲဝင်ဝင် ကူညီတတ်ကြ၏။

“ပြောစမ်းပါ ... ငါ့ကို ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ ...”

“နင်က ငါ့ကို မေ့သွားပြီတဲ့ ...”

“မမေ့လို့ လှမ်းခေါ်တာပေါ့ ငါ မြို့မှာ အလုပ်လာလုပ်တာကိုက ငါတို့ လင်မယားရဲ့ ရှေ့ရေး အတွက် ...”

“အဟွန်း ...”

ဒါကျတော့ နားဝင်ချို့လွန်းလို့ လုံ မျက်နှာလေးပြုံးအိသွားခဲ့၏။ စကားတွေပြောရင်း စား သောက်ဖို့ အတွက် ဟိုတယ်စာတွေမှာ တော့ ဖုန်းပြောနေသည့် စက်ဝန်း မျက်နှာကိုငေးကြည့်နေမိ သည် ။

ချောလိုက်တဲ့ ငါ့ယောက်ျား ...၊

ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာတောင် ဒီလောက်ချောနေတာတောင်မှ တောက ကိုယ့်မိန်းမကို မမေ့မလျော့လှမ်းခေါ်ခဲ့သည် ။

ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တဲ့ ငါ့ယောက်ျား ..၊

စက်ဝန်းမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေရင်း ဗိုက်ဆာနေတာလည်း သတိမရ တောက ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်းများကို မေ့လေသည် ။

“ဘာစားမလဲ လုံ ..”

“ဟင် ..”

“ကြိုက်တာမှာ လို့ ရတယ် ..”

“အိမ်မှာ ပဲ ချက်စားမှာ မဟုတ်ဘူး လား ..”

“ဘာလုပ်မှာ လဲ .. လောလောဆယ် ဘာမှ လည်း ပြင်ဆင်ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး .. ဘာမှ လည်း အဆင်သင့်မရှိဘူး၊ နင့်ကို ဟိုတယ်စာ အကောင်းစားတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ကြိုဆိုဖို့ အစတည်းက ငါ စိတ်ကူးခဲ့တာကဲ .. ပြောပါ ..”

“ဘာတွေရတာလဲ ဟင် ..”

“မစားဘူးတာတွေ အရင်ရွတ်ပြမယ် .. ပင်လယ်စာတွေအစုံပဲ၊ ဂုံးခရုချဉ်စပ်၊ ကဏန်းပျော့ချိုချဉ်၊ ရေခူသုပ်၊ ပြီးတော့

ကဏန်းလက်မပေါင်း ..”

“လက်မ ... လက်မတွေချည်း ပေါင်းထားတာပေါ့ ..”

“လုံ .. ဟဲ့ ... လုံ ရေ ..”

“ဟင် ...”

ဘယ်သူ့အတင်းလာဆွဲနေတာလဲ ..၊

စိတ်တိုသွားပြီး လက်ကိုဆောင့်ရုန်းလိုက်လျှင်

“အမလေး ..”

“ဝုန်း ..”

လူကို တောင်ထိပ်ပေါ်က ကန်ချခံလိုက်ရသလို လှုပ်ခနဲအေးသွား
ကာ ဖင်တွေရင်တွေ အောင့် တက်နာကျင်သွား၏။

“သေပါပြီ ..”

“သေမှာ ပေါ့ .. ဒီသေးသေးလေးပေါ်မှာ ကုတ်ကတ်အိပ်နေပြီး တန်း
ကိုလည်း ကိုင်မထားဘဲနဲ့ လက်မထောင်ပြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ ..”

“လက်မ ..”

လုံ ကိုယ့်လက်မကိုယ် ပြန်ထောင်ကြည့်မိကာ ...၊

ကဏန်းလက်မ ..၊

“ကဏန်းလက်မ ဘယ်မှာ လဲ ..”

“ငါ ..”

အိပ်မက်မက်နေခဲ့ခြင်း ..၊

ခုမှ သူ လန့်နိုးခဲ့လေသည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရွာထိပ်ဘူတာဖြစ်
နေခဲ့ပြီး စက်ဝန်းလည်း မရှိ၊ စက်ဝန်း ပိုင်ဆိုင်သည် ဆိုသော တိုက်ကြီး
လည်း မဟုတ်ဘဲ ..။

“အလှရယ် .. ငါ အိပ်မက်မက်နေတာ ..”

“သိသားပဲ ..”

“ထမင်းထုပ် ... ထမင်းထုပ် .. လယ်ပုစွန်လုံးကြော်နဲ့ ယူမလား၊ စာ
ကလေးကြော်နဲ့ လား .. ငါးကလေးအိုးကပ်နဲ့ လည်း ရတယ်၊ ကန်စွန်းရွာ
ကံကြော် ... ကင်းမွန်သီးကြော် အစုံရတယ်၊ တစ်ထုပ်မှ သုံးရာ ..ငါးရာ
တည်း ..”

အင်ဖက်နဲ့ ထုပ်၍ ကြိုးနဲ့ ကွင်းထိုးဆွဲလာသော ထမင်းထုပ်တွေ တစ်
ဖက်လေးငါးထုပ်ဆွဲ၍ လိုက်အော်ရောင်းနေသူက လုံတို့ ရှေ့မှာ ပဲ ခေါက်
တုံ့ခေါက်ပြန် ..။

စက်ဝန်း လှမ်းမှာ နေတာတော့ ပင်လယ်ကဏန်းတွေပါ ..။

လုံ ကိုယ့်လက်မလေးကိုထောင်၍ ငုံ့ငေးနေမိပြန်သည် ။ သူမ ခုမှ
ရွာကထွက်လာခဲ့တာ ဘူတာမှာ ပဲရှိသေးသည် ပဲ။

ကိုယ့်ရွာကနေ ရထားဘူတာရှိသည့် ဒီရွာကိုရောက်ဖို့ လှည်းစီးတာ
နှစ်နာရီနီးပါးကြာသည် ။ ရထားရောက်လာဖို့ က တစ်ခါတလေ နောက်
ကျတတ်ပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ နောက်ကျခံလို့ မဖြစ်တာကြောင့် စော
စောလာစောင့်နေရတာဖြစ်သည် ။

ခရီးသည် တွေအတွက် ရွာထဲကလူတွေ ကောင်းမှုလုပ်ထားသည့် ပျဉ်ခင်းနဲ့
ဇရပ်ကျဉ်းကျဉ်း လေးပေါ်မှာ တစ်ပေလောက်အကျယ်ရှိသော
တန်းလျားလေးနှစ်လုံးလည်း ရှိ၏။

နည်းနည်းလေးမှ ပင်ပန်းမခံနိုင်သည့် လုံ့ အကျင့်က အိပ်ပျက်လည်း
မခံနိုင် ..။

ထို့ကြောင့် ပင်ပန်းလာတာနှင့် ခေါင်းချပြီဆို အိပ်ပျော်တတ်လေသ
ည် ။ စိတ်ကူးထဲမှာ အမြဲတမ်းရှိနေခဲ့သော စက်ဝန်းက အိပ်မက်တိုင်းမှ
ပါနေတတ်သလို ပါလာခဲ့တိုင်း လုံ့အတွက်ဆို ပျာပျာသလဲ ..။

“ဟဲ့ .. လုံ့ ..”

“ဟင် ...”

“ဘာတွေပိုင်နေတာလဲ .. နင် ထမင်းမစားဘူးလား .. ထမင်းချိုင့်ထု
တ်လိုက် .. ငါတို့ ထမင်း စားတာမတွေ့မချင်း အဲဒီထမင်းသည် ဒီနားက
သွားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အင်း .. စားမယ်လေ ..”

ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်နေနေ ထမင်းငတ်မခံနိုင်တာလည်း လုံ့ပဲ ဖြ
စ်ကာ ..။

“ငါ ထမင်းထည့်လာတာ နည်းသွားပြီ ..”

“မဝဘူးလား ..”

အလှက လုံ့ ချိုင့်ထဲကိုလှမ်းကြည့်ပြီး သူမချိုင့်ထဲက ထမင်းတွေ အ
သာလေးသဲ့ထည့်ပေး၏။

“နင်ကလည်း ခရီးဝေးသွားမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားဦး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ခရီးသွားရင် ဗိုက်ဝအောင်စားထားရတယ်တဲ့ ၊ လ
မ်းခရီးမှာ တစ်ခုခုဖွင့် တတ်တယ် .. ကိုယ့်ဗိုက်ဝနေရင် မပင်ပန်းဘူးတဲ့
..”

“ဟွန်း .. သူ့မှာ အမြဲတမ်းပြန်ပြောစရာ ဆင်ခြေဆင်လက်နဲ့ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. အဖေ ပြောဖူးတာကို ပြောပြတာပါ ..”

“ဟုတ်တယ် လုံရေ .. နင်လိုချင်တဲ့ ဥပမာ ဥပမေယျတွေကို ဘိုးဘေး
ဘီဘင်တွေပြောခဲ့တာကအစ မေ့မပစ်နဲ့ သိလား .. မှတ်ထား”

“နင်ကလည်း ငါ့ကို ထမင်းလေး နှစ်ဇွန်း သုံးဇွန်းစာလောက်ပေးရ
တာကို မြည်တွန်တောက် တီးနေတာ မပြီးတော့ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ထမင်းပေးရလို့ ပဲ ဘာလဲ ... မစားတော့ဘူးလား”

“စားမှာ ပဲ ..”

“သိတယ် ..”

အလှက မျက်စောင်းထိုးပြီး နောက်ထပ်ထမင်းရော ဟင်းရော ထပ်
ထည့်ပေး၍ ..

“မဝရင် ထမင်းအဖြူဝယ်လိုက်ပါလား ..”

“မဝယ်တော့ပါဘူး .. ဟင်းလည်း မရှိတော့ဘူး ..”

“ငါ့မှာ ငါးလေးဟင်းရှိသေးတယ် ..”

“တော်ပြီ .. စားပါလားပြောပြီး ဒီကစားမယ်ဆိုရင် ပြောဦးမှာ ပွစိပွ
စိ ..”

“စားရရင် ပြီးရောမို့လား .. ပြောတာတော့ ခံပေါ့ ..”

“ဗိုက်ဝနေရင်တော့ မခံနိုင်ဘူး ..”

လုံကလည်း ပြောင်ပြောင်ပဲဖြစ်ကာ ..၊

“နင့်ကိုပြောနေရတာနဲ့ ငါ့အိပ်မက်လေးကိုတောင် ပြန်တွေးချိန် မရ

တော့ဘူး ..”

“တွေ့မနေနဲ့ တော့ အလကား သူများ မကောင်းကြောင်း ကိုယ်ကောင်းကြောင်းတွေ ..”

“ဒီတစ်ခါ သူများ မကောင်းကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ မပါဘူး .. စက်ဝန်း အကြောင်း ..”

အလှ စိတ်ဝင်စားသလိုတော့ လှည့်ကြည့်ဖော်ရ၏။ ဒါပေမဲ့ စားပြီး သန့် ချိုင့်ကို အဖုံးလေး ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ဆွဲခြင်းထံ သေချာပြန်ထည့် နေရင်း ခေါင်းခါ၍ ...

“ငါသိပါတယ် .. အဲဒါလည်း နင့်ကို စက်ဝန်း သိပ်ချစ်တာတွေ မမေ့တာတွေပဲမို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် ... နင်တို့ က သူ ပြန်မလာတာကိုပဲ မကောင်းထင်နေကြလို့ ပါ၊ သူ ငါ့ကို သတိရ နေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် ...”

“သိသင့်တာပေါ့ ..”

“တကယ်ပြောတာ .. အိပ်မက်ထဲမှာ လည်း ငါ့အတွက် သူ စုဆောင်းပြီး ဝယ်ထားတာ တိုက်ကြီးက နှစ်ထပ်အမြင့်ကြီးပဲ ..”

“သွားတာမှ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲရှိသေးတာ အဲလောက်တော့ မပိုလှုံ နိုင်သေးပါဘူး မိလုံရယ် ..”

“ကိုကြီးဆန်း ပြောတော့ အနုပညာသမားတွေက ပိုက်ဆံအရကြမ်း တယ်ဆို ... အောင်မြင် နေတုန်းမှာ စုဆောင်းနိုင်ရင် သူဌေးဖြစ်တာပဲတဲ့ ..”

“ဒါပေမဲ့ စူပါမော်ဒယ်ဆိုတာ ရုပ်ရှင်မင်းသားလည်း မဟုတ်၊ အဆိုတော်လည်း မဟုတ်၊ မော်ဒယ်တွေ ဘာတွေလုပ်ရသလဲ ငါဖြင့် သိတောင်မသိဘူး ..”

“ဘယ်သိမလဲ ဘာမှ မှ မလုပ်တာ ..”

ဝင်ပြောလိုက်တာက မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်နေသည့် ရွာသားတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ လုံတို့ ရွာသားတွေမဟုတ် ..။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်ဖြစ်လျက် မြို့ကိုခရီးသွားမယ်ပုံမျိုး ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ် ထားသည် ။ ထို့ပြင် တော်တော်လူရည်လည်နေသည့်အပြုံးနှင့် လုံ့ကိုကြည့်၍ ..

“အကောင်းပြောပြတာ .. မော်ဒယ်တွေ စင်ပေါ်ရောက်လာတာရှိတယ်၊ မရောက်လာတာ ရှိတယ် .. ဒါပေမဲ့ ရုပ်ချောရင်ပြီးပြီ ..”

“ဘာပြီးတာလဲဟင် ..”

“ဪ .. ကဲ ..”

“ဘာလဲလို့ ..”

လုံကလည်း သိချင်ရင် ဇွတ်မေးတတ်သည့်အကျင့်ကို မဖျောက်နိုင် ..

။

“ကျွန်မယောက်ျားက အရပ်မြင့်မြင့် ဖြူဖြူလေးရယ် အရမ်းချောတာ .. ခုဆို နာမည်ကြီး မော်ဒယ်ဖြစ်နေပြီ .. နိုင်ငံခြားထိနော် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ရယ်လိုက်ပုံက ခဏရပ်ပြီး လုံ့ကို သေချာကြည့်သေးသည် ။ ပြီးမှ ဆက်ရယ်တာမို့ လုံနဲ့ အလှ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြ၏

“အစ်ကိုကြီးက ဘာရယ်တာလဲ ..”

“မရယ်ဘဲ မနေနိုင်လို့ ပါ .. ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဒါနဲ့ နင်တို့ က ဘယ်ကိုသွားကြမှာ တုံး ..”

“ရန်ကုန် ..”

“ဘာလဲ .. အဲဒီချောချောကောင်လေးဆီကိုလား ..”

“သူက ကျွန်မယောက်ျားပါ .. မြို့မှာ မော်ဒယ်သွားလုပ်နေတာ ကြာလှပြီ ..”

“အခု .. သူက ခေါ်လို့ သွားမယ်ပေါ့ ..”

“ဟင့်အင်း ..”

‘ကျွန်မဘာသာ လိုက်သွားမှာ’ လို့ ဆက်မပြောဖြစ်ခင် ရထားဥဩဆွဲသံကြားလိုက်ရ၏။ ထိုသူက သူ့လွယ်အိတ်ကို ပခုံးမှာ ချိတ်လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်၏။

ဘာကိုရယ်တာလဲ .. ဒီကမေးတာကို မဖြေဘဲ သူချည်းပဲပြန်မေးသွားကက တရစပ် ..။ ပြီးတော့ စကားကိုအဆုံးမသတ်ဘဲ နေရာမှ ထသွားလေသည် ။

“ဟဲ့ ..”

“ဘာလဲ .. နေစမ်းပါ .. အဲဒီလူ ငါ့ကို ဘာမှ ဖြေမသွားဘူး ..”

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ .. ကိုယ့်ကိုထိုင်ပြီး လှောင်ရယ်နေတာများ အလကား ကိုယ့်အကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောပြနေတယ် ..”

“ငါ့ယောက်ျားကို သူက မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ ..”

“နင့်ယောက်ျားကို ကဲ့ရဲ့ နေတာမှ မဟုတ်တာ .. နင် စွတ်ဆက်ကြွား နေတာကို ရယ်သွားတာ ..”

“ငါမကြွားပါဘူး .. ငါ့ယောက်ျားက တကယ့်မော်ဒယ်အချောအလှပ ကိုး ..”

“ကဲပါ .. ထားလိုက်ပါတော့ နင့်စက်ဝန်း အကြောင်းပြောနေရမယ် ဆို သူများ နားထောင်ချင် လားမသိ မထောင်ချင်ဘူးလားမသိ ..၊ ကိုယ်ပြောတာကို ယုံကြည်နေလား မယုံဘူးလားလည်း မသိ၊ တကယ်ပါပဲ .. နေရာတကာလည်ချင်ရင်လည်း သူပဲ .. မလည်ပြန်တော့ လည်း တုံးတစ်တစ်အနေ ရော ..”

“ကဲ တော်ပါတော့ .. နင်ပြောမှ ငါ့မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ဟိုမှာ ရ ထားမြင်နေရပြီ .. ငါ့ကို အိတ်ပေး ..”

“နေပေ့စေ လုံမဒီ ရေ .. ကျုပ်ပဲအားလုံးဆွဲမယ် .. ဟိုအိတ် ငါ့ခေါင်း ပေါ်တင်လိုက် ..”

“ရပါတယ် ဒါတော့ ..”

“ကဲပါ .. တင်လိုက်ပါ ခေါင်းပေါ်တင်ရတာ လက်နဲ့ ဆွဲရတာထက် သက်သာတယ်၊ ရှင်သာ ရထားပေါ်တက်ပြီး နေရာလေးဘာလေး ဦး ထားပေး ..”

“အေး .. အေး ..”

ရထားဝင်လာမှာ နဲ့ မှန်းပြီး လုံ နေရာယူဖို့ ပြေးသည် ။ ကျောပေါ်မှ အော်တိုမစ်တစ်ကလစ်နဲ့ ညှပ်ချထားသည့် ဆံပင်ရှည်ကြီးတဝဲနှင့် ပိန် ရှည်ရှည်ဖြူခြောက်ခြောက် လှုံ့ပုံစံလေးကို အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ နောက်က လိုက်ရင်း ကြည့်လိုက်မိသေးသည် ။

မျက်နှာသွယ်သွယ် အသားဖြူဖြူလေးနှင့် အရပ်က မြင့်တော့
ဝိန်မှန်းသိသာသည်။ ဖြူစင် ရိုးသားစွာနှင့် ချစ်ဖို့ ကောင်း၏။

ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပြောတတ်သည့်တိုင် သူမအသံလေးကြောင့်
တစ်ဖက်လူ၏ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို တောင်းဆိုဖို့ မလိုဘဲ ရတတ်
လေသည်။

သူချင်းချင်းချင်း ဖြစ်ကြသည့်တိုင် သူမတို့ ကိုယ်တိုင် လုံ့ကိုဆို ဦး
စားပေးနေရာမှာ ပဲ အမြဲ ထားခဲ့ကြတာလည်း လုံ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်
သွားတဲ့ အထိ မပြောင်းလဲခဲ့ပေ ..။

ဒါပေမဲ့ မြို့ရောက်ရင်တော့ တစ်ယောက်တစ်လမ်း ဦးတည်ရာတစ်
ခုစီနဲ့ လမ်းခွဲကြရဦးမှာ ပါ ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုံ ကံကောင်းမှာ ပါ။ သူမသည် သာ အလုပ်လုပ်ဖို့ အ
တွက် အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလား ..။

“ဟဲ့ .. အောင်မလေး မိလှရယ် .. ဒီကိုလှမ်းပေးလေ .. ပေး မြန်မြန် ..
”

“အေး .. အေး .. ရော့ .. ဒီမှာ ဆွဲခြင်း ..”

စိတ်ကူးတွေကြောင့် ရထားဆီသွားနေသည့် ခြေလှမ်းတွေက နော
က်ကျသွားခဲ့၏။ ခြေရော လက်ရော ချဲ့ကား၍ နေရာဦးထားရသည့် လုံ
ကတော့ ထိုတစ်ဝိုက်မှာ သူမအသံချည်းပဲဖြစ်ကာ ..၊

“အား .. ခြေထောက် .. ခြေထောက် ..”

“ဘာလဲဗျ .. ခင်ဗျားခြေထောက်နဲ့ အလွတ်ကြီးပါ ..”

“မလွတ်ပါဘူး .. ခြေသန်းလေးဖိမိနေပြီ .. အား ..”

“ဟဲ့ .. ဖိထားတယ်တဲ့ .. ပြန်ဖယ်လိုက်စမ်း ..”

အထုပ်ကြီးကြွေခနဲ တက်သွားတာနှင့် လုံက အလှဆီက လှမ်းယူထားသည့်အထုပ်ကို ထိုနေရာမှာ ချထားလိုက်သည်။ ။

“ဟူး .. ခုမှ ပဲ ..”

“ဘာဖြစ်တာလဲ အဲဒါ ..”

မကျေမနပ် မျက်နှာမည်းမည်းကြီးက ဒေါသတွေနှင့် ..။

လုံ စကားရပ်သွားပြီး ထိုသူကိုလှည့်ကြည့်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဇက်လေးပုသွားပြီးမှ လက်ဖျား လေးတွေနဲ့ ယပ်ခတ်၍ ....

“ခြေထောက်ကနာတာ သက်သာတော့တယ် ..”

“ခြေထောက်ကနာရင် ခြေထောက်ကို ယပ်ခတ်ပါလား ..”

“အို .. သူများ ဘာသာ ဘယ်ခတ်ခတ်ပေါ့ ..”

“ဟွန်း .. နေရာဦးတာတောင် ရိုးရိုးသားသားမဦးဘူး၊ ဇာတ်ကနေသေးတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခွန်းတောက်လေးပါထည့်ရကောင်းမလားလို့ ..”

“လုံ ရယ် .. တော်ပါတော့ ..”

“သူမှ မတော်သေးတာ .. ငါ့မှာ လည်း ပါးစပ်ပါတာပဲ ..”

“ဪ .. ငါ့နယ် .. လူအရင်ထိုင်လိုက်မိတာနဲ့ ဒီဆွဲခြင်းလေးတောင် ချစရာနေရာမရှိတော့ဘူး ..”

“ပေး .. ပေး ..”

အလှ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ သူမ ညည်းနေရုံပဲရှိသေးသည် လုံ

က ဆွဲခြင်းကိုယူလိုက်ပြီး ခုန ပြန်မ သွားခဲ့သည့် ဖက်ထုပ်ကြီးပေါ် လှမ်း တင်လိုက်၏။

ရန်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် အသားမည်းမည်းနဲ့ လူ မျက်နှာကြီးရှေ့ ထော်ထွက်လာ၏။ လုံက သူမကိုယ်သူမ ဘာလုပ်နေသည် မှန်းတောင် သတိမထားမိပုံနှင့် ဆွဲခြင်းကို ပြုတ်ကျမကျ သေချာ ကိုင်လှုပ်ကြည့်နေ သေးသည် ။

“ဟိတ် .. ကောင်မလေး ..”

“ဟင် ..”

အနားကပ်အော်လိုက်သဖြင့် လုံက စိတ်မရှည်စွာလှည့်ကြည့်၏။

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“ဘာလုပ်နေတာ မြင်လဲ ..”

“အံမာ .. ငါဆွဲချလိုက်ရရင် တစ်စစီဖြစ်တော့မယ် ..”

“ဘာလဲ .. ဒီခြင်းကိုလား .. လုပ် လိုက်လေ ..”

လုံက ကက်ကက်လန်ပြန်အော်ကာ ဘေးလူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေတာ ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးမှ လက်မောင်းတစ်ဖက်စဆွဲတင်၍ ...

“ဆွဲခြင်းက တော့် ကုပ်ပေါ်တက်ထိုင်နေလို့ လား .. ပစ္စည်းတွေ ကျပ် နေလို့ စုထပ်နေရတာ လာပြီးတော့ ပြူးတူးပြူးတဲ ..”

“အစတည်းက ပြူးပြီးသားကြီး လုံ ရဲ့ ..”

“အံမာ ဟိုတစ်ယောက်ပါ လူကို ..”

“ညည်းတို့ က စွာလှချေလား .. ယောက်ျားလေးက မပြောမဆိုတတ် ဘူးဆိုပြီး မိန်းမကောင်း ရန်တွေ့ဝိုင်းပြောမနေကြနဲ့ နော် ..

နေရာလည်း လုသေးတယ် .. သူတို့ ကပဲ ပြောလားဆိုလား ..”

“ဒါကြီးကလား မပြောတတ် မဆိုတတ် ..”

ထိုလူရဲ့ အမေဖြစ်ဟန်တူသူက သားလိုပဲ တထေရာတည်း မည်းနေကာ ..၊

“အဲဒါ ငါ့သား ..”

“သိပါတယ် .. ဒီလောက်တထေရာတည်းမည်းပြီး သူ့ကြောင့် ဆတ်ဆတ်ခါနေတာ ..”

“ဆတ်ဆတ်ခါနေတာ မဟုတ်ဘူး .. နေရာဦးတာထားပါတော့ ဆွဲခြင်းတောင်း လာထပ်တင် လိုက်သေးတယ် မလွန်ဘူးလား ..”

“နေရာဦးတာကလည်း ကိုယ်ထိုင်စရာလေးရဖို့ ပဲ .. ဆွဲခြင်းထပ်တင်ရတာလည်း ချစရာ နေရာမရှိလို့ .. ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဒီဖက်တွေက ဆွဲခြင်းတင်လိုက်တာနဲ့ နာပါတယ် ကျင်ပါတယ် အော်နေလို့ လား ..”

“မအော်ဘူးလေ .. မအော်ပေမယ့် ညည်းတို့ ဆွဲခြင်းထဲက ဆီတွေ ဘာတွေထွက်ကျရင် ..”

“အဲတော့ .. ပိုမကောင်းဘူးလား .. ဖက်ဆိုတာ ဆီသုတ်ပြီးမှ သုံးရတဲ့ အမျိုး ..”

“ကြည့်စမ်းဟယ် .. စွာလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး .. တွေ့ကိုမတွေ့ဖူးဘူး ..”

မိန်းမကြီး တအံ့တဩရေရွတ်ပြီး ဘာမှ မပြောတတ်တော့၊ ဘေးမှာ ရှိတဲ့ ခရီးသွားချင်း ရယ် သူကရယ် ပြုံးသူကပြုံးဖြစ်ကုန်ကြသည် ။

လုံနဲ့ အလှတို့ ရဲ့ ရန်ကုန်သို့ ခရီးစဉ်က စထွက်တည်းက ယဉ်သကို

ပတ်ပျိုးလေးနဲ့ ..။

* * *

အခန်း (၂)

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. ဒီတစ်ခါသေချာပြီ .. နံပါတ်ရော၊ ရပ်ကွက်ရော ဒီအိမ်ပဲ ဒီ တိုက်ကြီးပဲ ..”

တက္ကစီက ခြံရှေ့မှာ ရပ်ပြီးနေပြီဖြစ်ကာ လုံ က ထိုင်ရာမထငေးလို့ ကောင်းနေတုန်း ..။

“ဟဲ့ .. ဟုတ်တယ်မို့လား .. ဘာကြည့်နေတာလဲ ..”

သူမ အားပါးတရပြောနေတုန်း ထောက်ခံမည့်သူမရှိသဖြင့် အလှကလို့ ကို လက်တို့ မေး၏။

လုံ က အဝါရောင်နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနဲ့ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးကို သွားလေး အဖြီးသားနှင့် ငေးနေလျက် ..။

“ငါ့အိပ်မက်ထဲမှာ အတိုင်းပဲဟယ် .. တထေရာတည်းပဲ လှလိုက်တာ ..”

“အေးပါ .. လှတယ်ဆိုလည်း ဆင်းတော့ .. ငါသွားတော့မယ်”

‘နင့်ယောက်ျားကိုတွေ့ပြီဆိုမှ ငါ့အလုပ်အိမ်ကို ငါသွားမှာ ပါ’လို့ က တိပေးထားသည့်အတိုင်း အလှက ခြံနံပါတ်နဲ့ နာမည်နဲ့ တကွ အိမ်ကို သေချာရှာတွေ့မှ လမ်းခွဲဖို့ ပြင်၏။

ဆိုင်ကယ်နဲ့ ထွက်သွားကြသည့် စုံတွဲတစ်တွဲက လက်ညှိုးထိုးပြသွားတာမို့ ဒါက စက်ဝန်း ပိုင်ဆိုင်သည့်တိုက်ကြီးမှန်း သေချာနေပြီဖြစ်ကာ .

..၊

“ဆင်းလေ လုံ .. ငါလည်း အကြီးသိမ်းတို့ အိမ်ကို ရှာရဦးမှာ ၊ ရောက်ဖူးပေမယ့် ငါးနှစ် တောင်ကျော်နေပြီ မနည်းရှာရမှာ ..”

နောက်တစ်ခါထပ်ပြောမှ လုံက ကားပေါ်က ဆင်းရုံ လမ်းပေါ်ခြေချကာ ..၊

“နင် ငါ့အိမ်မှာ တစ်ညနှစ်ညလောက်နားပြီးမှ အကြီးသိမ်းကို ရှာပါလား အလှရယ် ..”

“အောင်မလေး .. ကိုယ့်ဘာသာပဲ အဆင်ပြေအောင်နေစမ်းပါ လုံရယ် .. ပြီးတော့ စက်ဝန်းနဲ့ ငါက ဘယ်တုန်းကမှ တည့်တာ မဟုတ်ဘူး .. ဘာလဲ နင်တစ်ယောက်တည်း ဝင်မသွားရဲလို့ လား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. နင်ပါတော့လည်း စက်ဝန်းလည်း ထွက်လာရော လှည့်ပြန်သွားမှာ မို့လား .. နေပေစေတော့ ..”

“ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ လုံရယ် .. နင်ကလည်း တိုက်ကြီးထဲဝင်ပြီး အေးဆေးငြိမ်နေရတော့မှာ ကိုများ ပင်ပန်းရဦးမယ့်လူကို စိတ်ကောက်နေသေးတယ် ..”

အလှ ခမျာ လုံ နှုတ်ခမ်းစူတော့လည်း ဖြောင့်ဖြောင့်မသွားနိုင်ရှာ။

သို့သော် လုံကလည်း မျက်နှာကိုကြည်ကြည်လင်လင်လေးပြင်ဆင်၍ ပြုံးပြလိုက်ကာ ..၊

“ငါက နင်တစ်ယောက်တည်း ဆက်သွားရဦးမှာ ကို စိတ်ပူနေလို့ ပါ .. စိတ်ကောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး .. ရော့ .. ငါ့မှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ကျန်သေးလဲ မသိဘူး နင်ယူသွားတော့လေ ..”

“ဟင် .. အကုန်လုံးပေးမလို့ လား ..”

“အေးလေ .. နင် ဒီကားငှားခလည်း ပေးရဦးမှာ မို့လား .. အကုန်လုံး ပဲ ယူသွားစမ်းပါ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် သုံးဖို့ နည်းနည်းတော့ချန်ထားပါဦး .. ငါ့မှာ လည်း .. ဟင်”

လက်ထဲရောက်လာတဲ့ ပိုက်ဆံက တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်နဲ့ ငါးရာ တန်တစ်ရွက် ..။

“ဒါ .. ငါ့ကိုပေးတာလား ..”

“အေးလေ .. အကုန်လုံးယူသွားပါ .. ငါ့အတွက်မလိုတော့ပါဘူး”

တစ်ရာတန်နဲ့ နှစ်ရာတန်လေးတစ်ရွက်ကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲပြန်ထည့်၍ ဇစ်ဆွဲပိတ်လိုက်ရင်း လုံ ပြောနေပုံက တကယ့်မိန်းမကြီးအတိုင်း ..။

“အေးပေါ့ .. နှစ်ထောင့်ငါးရာတောင်ဆိုတော့ ငါပဲ ယူသွားရမှာ အား နာစရာကြီးနော် ..”

ပြောလိုက်တော့လည်း ငေါ့ပြောမှန်း လုံ ချက်ချင်းသိ၏။ ကားတံခါး ဖွင့်လျက် ခြေထောက် တစ်ဖက်ချထားလျက်နှင့် ဆင်းဖြစ်တဲ့ ဆီမရောက်နိုင်ဘဲ ..၊

“နှစ်ထောင့်ငါးရာလည်း ငါမပေးရင် နင် ဒီတိုင်းသွားရတော့မှာ မို့လား .. ဘာလဲ မယူဘူးလား .. ပြော ..”

“ယူမှာ ပါ .. ယူမှာ ပါ .. အမလေး .. ဟုတ်ပါ့ .. ဒီပိုက်ဆံနဲ့ ထီပြေးထိုးသင့်တာကိုး .. မယ်ကပ်စီးဆီကရတဲ့ ပိုက်ဆံ ..”

“ကဲဗျာ ခင်ဗျားတို့ ကိစ္စ မပြီးသေးဘူးလား .. ဆင်းမှာ ဖြင့်လည်း ဆ

င်းလိုက်ပါ ..”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ .. ကျွန်မတို့ က အဝေးကြီးကလာရတာ၊ နောက်ထပ် ဘယ်နှလ ဘယ်နှနှစ်ကြာမှ ပြန်တွေ့မယ်မှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဒီလောက် လေးတော့ ပြောရမှာ ရတာရှိတာပေါ့ ..”

လုံ က ရှေ့ကိုတောင်လှမ်းရန်တွေ့လိုက်သေးသည် ။ ဒရိုင်ဘာက ခေါင်းကုတ်ရင်း ရှုံ့မဲ့သွားလျက် ..၊

“မြန်မြန်ပြောကြဗျာ .. တော်ကြာ နောက်ကားတက် လာပြီး ကျွန် တော့်တံခါးကို ..”

“ဟာ .. ဟိတ် ..”

“ဒုန်း ..”

“အမလေး ..”

“သွားပြီ .. အဲဒါ တကယ်သွားတာ ..”

ဖွင့်ထားသည့် တံခါးရွက်ကိုနောက်က ကျော်တက်လာသည့် ကားက ဖြတ်တိုက်သွား၏။ လုံ ခြေတစ်ဖက်ချထားသဖြင့် လန့်ဖျပ်အော်လိုက်မိ ကာ အလှက လုံ့ လက်ကိုဆွဲပြီး ကားထဲအတင်း သွင်း၏။

အခြေအနေတွေက ရုတ်တရက်ဆိုးရွားသွားလျှင် ဝင်တိုက်သွားသ ည့် ကားသမားကလည်း ကမန်းကတန်းဆင်း လာပြီး ..၊

“ကျွန်တော်လည်း ဒီဘက်ဆွဲချပြီး လွတ်အောင်ရှောင်ပါသေးတယ်၊ ဘယ်လိုမှ ကို ထပ်ဆွဲ လို့ မရတော့လို့ ဖြစ်သွားတာပါ တံခါးက အသား ကုန်ဖွင့်ထားတာဗျာ .. ဒီဘက်မှာ လည်း ကျင်းချိုင့်ကြီးက နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူး ..”

ဒရိုင်ဘာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ပြုတ်ကျနေသည့် တံခါးရွက်ကို ကြည့်ရင်း တရားခံရှာလေ သည် ။ ကိုယ့်ကားက လမ်းလယ်ကောင်မှာ တံခါးဖွင့်ထားပြီးနေတာ ကိုယ့်အပြစ် ..။

အကြည့်တွေက လုံ နဲ့ အလှ ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ်ရောက်၏။

“အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ ကြောင့်ဖြစ်တာ၊ ခင်ဗျားတို့ မှာ တာဝန်ရှိတယ်နော် .. ကျုပ်ပြောနေတာ ပါးစပ်မပိတ်သေးဘူး ..”

“ဪ .. ရှင့်ပါးစပ်မပိတ်ခင် ဒီကားဝင်တိုက်သွားလို့ ကျွန်မတို့ မှာ တာဝန်ရှိသွားတာလား ..”

“ကျုပ် ဒီလောက်သတိပေးနေတာ အခုဖြစ်သွားပြီလေ၊ တံခါးကျိုးသွားတာ ခင်ဗျားကြောင့်ပဲ ..”

“ကားတိုက်လို့ ကျိုးသွားတာ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကြောင့်လဲ ..”

“ကျွန်တော့်ကားနဲ့ တိုက်မိရတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ကြည့်ဦးလေဗျာ .. ဒီဘက်လမ်းက မရှိတော့ဘူး .. ဟိုဘက်ကချိုင့်ကြီးထဲ မကျအောင် ကပ်သပ်တက်ရတာ ..”

“လမ်းမရှိမှန်းသိရင်လည်း ကတ်သတ်မတက်နဲ့ ပေါ့ .. ကျွန်မတို့ က ကားငှားစီးလာတာ ဒီကား တစ်ခုခုဖြစ်ရင် စိုက်လျော်ပါမယ်လို့ များအာမခံခဲ့မိလား ..”

“အေးလေ .. ကားချင်းဖြစ်တာကို ခရီးသည် ဆီက အလျော်တောင်းရတယ်လို့ မကြားဘူး ပေါင် ..”

“ကြားဖူးဖူး မကြားဖူးဖူး ဒီကိစ္စ ငါတို့ နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ခရီးသည်ချတာ ဘေးကပ်ရင်ပြီး ချရင် ဘာမှ ဖြစ်ဖို့ မရှိဘူး ..”

“ဟာ .. ခင်ဗျားတို့ စကားပြောတာက ..”

“နည်းမှန်လမ်းမှန်ကိုပြောပြတာ .. ဘာမှ လာပြီး တရားခံမရှာနဲ့ ..”

လုံက ဘယ်သူမှ တိုးမပေါက်အောင်အော်ပစ်လိုက်ကာ တခြားခြံရှေ့မှာ ပါစင်ဂျာလာချသည့် တက္ကစီကိုမြင်သွားခဲ့လျက် ..၊

“ဟဲ့ .. ဟိုမှာ အငှားကားတစ်စီး အလှ ရေ .. ဒီမှာ .. ဒီမှာ ..”

“ဖြောင်း .. ဖြောင်း .. ဖြောင်း ..”

ဒီဘက်မှာ ရန်တွေ့နေတုန်း အလှကိုလည်း သတင်းပေး၏။ ပြီးတော့ သူမပဲပြေးသွားရင်း လက်ခုပ်တီးခေါ်ကာ ..၊

“နင့်အထုပ်တွေဆွဲချခဲ့ အလှ ရေ .. ကားပြောင်းစီးမှ နင် ဒီနေ့ အကြီးသိမ်း ဆီ ရောက်မှာ ..”

ဟိုဘက်ကားက ဘက်ခံဆုတ်လာသည် ။ အလှ မနိုင်မနင်းဆွဲထုတ်နေတာကို လုံ က ဝိုင်း ဆွဲရင်း ..၊

“ရန်ကုန်မှာ တက္ကစီ စီးရတဲ့ အတွေ့အကြုံလေးပေါ့ဟယ် .. ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ဆွဲ ကိုယ်ပါ တာ ကိုယ့်တာဝန် ဒရိုင်ဘာတွေက မင်းသားစတိုင်နဲ့ ..”

“တိုးတိုးပြောပြီး မြန်မြန်လုပ် လုံ ရေ .. တက္ကစီသမားက အလျော်တောင်းချင်လို့ မျက်လုံး ကြီးတဝင်းဝင်းနဲ့ ..”

ပြောလိုက်ကာမှ ကားသမားက ရှေ့တိုးလာကာ ..၊

“ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ ဒီတိုင်းသွားလို့ တော့ မရဘူးနော် ..”

“ဘာ ..”

လုံရဲ့ ဆတ်ခနဲလှည့်ပြီးအော်လိုက်သံကြောင့် ကားသမားနောက် ပြ

နံတွန့်သွားသည် ။ လုံက အလှ ဆီက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီးပြောခဲ့သည့်အတိုင်း တက္ကစီခကို ကားသမားလက်ထဲ ဆောင်အောင်ထည့်၍ ...၊

“ရော့ .. ကိုယ့်ကားခလေးကိုယူပြီး အေးဆေးနေလိုက်၊ တောက လူတွေဆိုပြီး အချဉ်ဖမ်း ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ရန်ကုန်မြို့မှာ အငှားကားမမောင်းဖူးပေမယ့် သုံးဘီးမောင်းလာတာနော် .. ဒီပြဿနာမျိုးတွေ ရှင်းလာတာ အံတိုနေပြီ .. ဟွန်း ..”

တကယ် အံတိုနေသလား မတိုဘူးလား သွားဖို့ပြရတာမဟုတ် ..။

အံမတိုပေမယ့် တိုပေးလိုက်သည် ။ မျက်နှာကြီးနီရဲတင်းမာနေသည့် ကားသမားကို မျက်စောင်းတောင်ထိုးလိုက်သေး၏။

“လုံ ရေ .. ငါသွားပြီးနော် ..”

“အေး .. ဒီတစ်ခါ ကားရပ်ရင် တံခါးဖွင့်ပြီး မြန်မြန်ဆင်းနော် .. တရားခံရှာနေတဲ့ ကားတွေ နဲ့ တွေ့ရင် နင်တစ်ယောက်တည်း ..”

အလှ ကားပေါ်ကနေ စိုးရိမ်တကြီးလှမ်းကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ ‘တော်တော့’လို့ လက်ကာ ပြသွားသေးသည် ။

ကားသမားတွေနဲ့ သူမ ကျန်နေခဲ့တာကို အလှ စိတ်ပူနေမှန်း လုံ သိသည် ။

သူမကတော့ ကြောက်စိတ်နည်းနည်းလေးမှ မဖြစ်ပေ။ ကိုယ့်ကို တရားခံလို့ လာစွပ်စွဲတိုင်း ကြောက်နေရမည်ဆိုလျှင် မဖြေရှင်းရဲတဲ့ လူတွေ အကုန်ထောင်ထဲတန်းစီဝင်နေရမှာ ပေါ့။

ကိုယ့်အိတ်ကိုယ်ဆွဲ၍ အနီရောင်သံပန်းတွေနှင့် တံခါးကြီးရှေ့ကို လျှောက်လာခဲ့မိသည် ။

သူမရဲ့ မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြဲမာန်မာနများအားလုံးသည် ဒီခြံတံ
ခါးကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ ပဲ ပျောက်ပျက်ပြီးဆုံးရတော့မည်ဆိုတာ ကြိုတင် မသိ
နိုင်ခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ..၊

* * *

အခန်း (၃)

ဒီကုလားထိုင်ကြီးတွေက ‘ဆိုဗာ’ လို့ ခေါ်ကြတဲ့ ခုံတွေလား ..။

ဖောင်းကြနီရဲနေသည့် ဆိုဗာကြီးတွေကို သေချာကြည့်နေမိရင်း ကိုယ့်ရပ်နေသည့် ကြမ်းခင်းတွေကို အံ့ဩမိပြန်သည် ။

တစ်အိမ်လုံး လက်လက်တောက်နေတာက ဝါးကြမ်းခင်းတွေ ပျဉ်တွေချည်း မြင်တွေ့သုံးစွဲ လာခဲ့ရသည့် လုံ အမြင်မှာ မှန်ရောင်တွေ ထိုးနေသလိုပင် ..။

“ဟိတ် .. မှန်တံခါးကိုဘာလို့ ပွတ်နေတာလဲ .. မှန်ကုန်တော့မှာ ပဲ”

“ရှင် ...”

မှန်ပေါ်လက်တင်ထားမိသည့် ကိုယ့်ကို အော်လိုက်မှန်း သိကာ ကမန်းကတန်း လက်ပြန်ရပ်၍ ..၊

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

အိမ်ထဲထိလိုက်ပို့သည့် ခြံစောင့်က လှည့်ထွက်သွားပြီဖြစ်ကာ တံခါးကို ဘယ်လိုဖွင့်ရမှန်းလည်း မသိ၊ လာခေါ်တဲ့ သူလည်း မရှိသဖြင့် လုံ အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်တွေပေါ်မှာ ဒီတိုင်းရပ်နေရ၏။

အိမ်ထဲမှာ ပန်းအိုးကြီးတွေ ကန့်လန့်ကာတွေ ဖြန့်ခင်းကျင်းနေကြတာ လူတွေဆယ်ယောက် လောက်ရှိသည် ။ ရှေးဟောင်းပန်းချီကားကြီးတွေ ဟိုဘက်ပြောင်း ဒီဘက်ပြောင်း ..၊

တချို့က အထပ်စပ်မြင့်ကြီးတွေပေါ်မှာ အလှတင်ပစ္စည်းတွေ ရုပ်တု တွေကို ပွတ်တိုက်ပြင် ဆင်နေကြ၏။ အိမ်မှာ ဘာပွဲလုပ်မှာ မို့လို့ လဲ ..။

ဒါမှ မဟုတ် သူမ လာမယ်ဆိုတာသိလို့ စက်ဝန်း ပြင်ဆင်ခိုင်းထား တာလား .. ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

လုံ ဒီထိရောက်လာခဲ့တာ စက်ဝန်း မသိဘဲ ..။

“နွေရေ .. အဲဒီတစ်ယောက် ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲမသိဘူး ..”

“မသိပါဘူး .. ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်စမ်းပါ ..”

လုံ ကို သတိထားမိပြီး စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ သူရီပေမယ့် မဝင်စားတဲ့ သူက ပိတ်ပင်၏။ ထို့ကြောင့် လုံ ဘာမှ ပြောပြခွင့်မရခဲ့ဘဲ အနားကို ဘယ်သူမှ လည်း မလာ ..။

ထိုစဉ် ခြံဝကနေ ကားအဖြူလေးတစ်စီးဝင်လာ၏။ လုံ ဝမ်းသာသွားသော်လည်း ကားက ဒီဘက်ကွေ့မလာခင် ရပ်သွားကာ အထဲက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆင်းလာသည် ။

“ဘာလဲ .. ဒါ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလား ..”

တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ကိုယ်ကြည့်ဖူးသော မင်းသမီးတွေထဲက ဘယ်သူဖြစ်မလဲ ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူမရဲ့ ခြေလှမ်းတိုင်းက ခြေချင်းချိတ်လဲတော့မလား ထင်ရလောက်အောင် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းတည်းနဲ့ ရှုပ်နေပြီး လိမ်ဖယ်ဖယ် ..။

ဒါပေမဲ့ လှပမိုမောက်နေသည့် သူမရဲ့ ကိုယ်လုံးအလှလေးတွေ ကြွကြွရွရွ ပေါ်လွင်ပြီးကြည့် လို့ တော့ကောင်း၏။ ဆံပင်က ပခုံးသာသာ အဖျားတွေတွန့်လိပ်ထားပြီး နဖူးအလယ်တည့်တည့်က ခွဲထားသည် ။

နှုတ်ခမ်းထူပြည့်ပြည့်လေးမှာ အောက်နှုတ်ခမ်းက ချန်ချန်တွဲတွဲ
လေး ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ဝတ်ထားတာက ပန်းရင့်ရောင်ဝတ်စုံ ..၊

ဘောင်းဘီရှည်က ကျပ်ကျပ်ကပ်ကပ်နှင့် အင်္ကျီကျတော့ လက်ပွခါး
ပွနှင့် အရှည်ကြီး ဖြစ်၏။

သို့သော် ခါးပတ်ပြားကြီးစည်းထားလိုက်တော့ သေးကျဉ်းသည့် ခါး
အလှက အသည်းယား လောက်အောင် ပေါ်လွင်လှပနေလေသည် ။

သူမက ဒီထဲကိုဘာလာလုပ်တာလဲ ..၊

လူတွေအများကြီးနှင့် ဒီအမျိုးသမီးကိုမြင်လိုက်ရခြင်းသည် ယုံကြည်
ချက်များ စွာနှင့် အပျော် ကြီးပျော်လာခဲ့သော လုံ့ စိတ်တွေကို
သံသယများ စွာနှင့် လေးဖင့်သွားစေခဲ့လျက် ..၊

‘ဒါ.. စက်ဝန်းရဲ့ အိမ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား’ လို့ တွေးလာခဲ့မိ၏။

လုံ ကြည့်နေရင်း သူမက တံခါးနားရောက်လာကာ ..၊

“မင်းက ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

“ရှင် ..”

“မမ ရောက် လာပြီ ..”

လုံ ဘာမှ မဖြေရသေးခင် မှန်တံခါးပွင့်သွားကာ အထဲက မိန်းက
လေးတစ်ယောက် အူယားဖား ယားထွက် လာပြီး သူမလက်ထဲက ဖိုင်နဲ့
အိတ်တစ်အိတ်ကို ပြောင်းယူလိုက်၏။

“သူက ဘယ်သူလဲကြည့်စမ်း .. အလုပ်သမား ထပ်ခေါ်လိုက်တာ
လား ..”

“မခေါ်ထားဘူး မမ .. အစ်ကိုလေးတော့ မင်းသမီး သက်စုမှူးနဲ့ ဒီနေ့ ချိန်းထားတယ်လို့ ပြောတယ် ..”

“ဘာ ..”

လုံ ကို ပြန်ကြည့်ပြီး စိတ်တိုသွားသည့် သူမ မျက်နှာကြောင့် ကောင်မလေး ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါ၏။

“ဝေ ပြောတာက မင်းသမီးရဲ့ တောက်တိုမည်ရလားလို့ ပါ .. အဲဒီလို သူတို့ ကို ကြိုလွှတ်တတ်လို့ လေ ..”

မင်းသမီးနဲ့ မှားနေရင်တောင် လုံက မဟုတ်ဘူး လို့ ဖြေရှင်းမှာ ပါ။ တောက်တိုမည်ရဆိုတာတော့ လွန်လွန်းသွားပြီမို့ ..။

“ဒီမှာ အစ်မ .. လုံက ခရီးဝေးကလာခဲ့လို့ ပင်ပန်းနေတာ၊ တောက်တိုမည်ရအလုပ်သမားနဲ့ တူနေလို့ လား ..”

“ဪ .. မင်းက အလာကြီးပါလား ..”

“အစ်မက ဘယ်သူလဲ .. ဒီအိမ်က စက်ဝန်းရဲ့ အိမ် မဟုတ်ဘူး လား .”

“အယ် ..”

အိတ်ပြောင်းယူပြီး ပြန်မဝင်သေးသည့် ကောင်မလေးက ပင်လယ်ရေတွေခန်းသွားတာ မြင် လိုက်ရသလို အာမေဍိတ်သံထွက်၏။ အမျိုးသမီးကတော့ နှုတ်ခမ်းအစုံ ဖြည်းလေးစွာ ဖွင့်ဟသွားခဲ့ပြီး အသံတောင် မထွက်နိုင် ..။

“အဝန်းကို မင်းက ဒီလိုခေါ်ရအောင် မင်းက ဘာမို့လို့ လဲ ..”

“ဪ .. ကျွန်မကလား ..”

အဝန်းလို့ ခေါ်လိုက်တည်းက စက်ဝန်းကလွဲပြီး တခြားလူမဖြစ်နိုင်မှန်း လုံ သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ..၊

“ကျွန်မ နာမည်က လုံမဒီ .. စက်ဝန်း နဲ့ ကျွန်မက ..”

“ဟာ .. လုံ့ ..”

အသံသည် ပျာယီးပျာယာနိုင်လျက် ..၊

“လုံ ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ ..”

အထိတ်တလန့်ကြီးခေါ်ပြီး ပြေးလာခဲ့ပေမယ့် အနားရောက်သည် နှင့် ဝမ်းသာအားရဟန်တွေ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ..၊

“အထက် .. သူက ကိုယ့်ညီမလေးလေ ..”

“ညီမ .. ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. တောမှာ လေ .. သူက .. သူက .. ဟိုလေ ..”

“အဝန်းမှာ ညီမရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှ လည်း မပြောဘူးပါလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟိုလေ .. အဲဒါ ဟုတ်တယ် အထက်ရဲ့ .. ဟို .. အဲဒါက ဒီလိုရှိတယ် ..”

“ဘာလဲ .. မောင်နှမအရင်း မဟုတ်ဘူး လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်ပါတယ် .. မောင်နှမအရင်းပဲ ..”

သူ့ကို ပခုံးဖက်သလိုနှင့် ဖိညှစ်၍ သတိပေးသလိုလှုပ်နေသောကြောင့် လုံ ဘာမှ နားမလည်နိုင်ဘဲ စက်ဝန်း ကိုပဲ တအံ့တဩကြည့်နေမိ၏။

စက်ဝန်း ဘာကြောင့်ညာနေတာလဲ ..၊

“မဟုတ်ပါဘူး .. ငါတို့ က လင်မယားတွေ”လို့ သူမ ဝင်ပြောလိုက်ရ

င် ဘာတွေဖြစ်သွားနိုင် လို့ လဲ ..။

တွေးနေရင်း တွေဝေခြင်းနဲ့ ငဲ့ညှာလိုက်ခြင်းက တစ်ဖက်စီလွန်ဆွဲလျက် လုံ ဘာမှ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘဲ ..။

“ဒီလိုလေ အထက်ရဲ့ အဖေနဲ့ အမေက ကွဲနေကြတော့ ညီမလေးက အဖေနဲ့ တောပါသွားတာ .. အဟွန်း ..”

အထက် ဆိုသည့် သူမကလည်း မရှင်းသေးတာလား မယုံကြည်တာလားမသိ ..။

ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပေမယ့် လို့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်နေခဲ့လျက် မျက်နှာက မာကျော ကျောခပ်တင်းတင်း ..။

“ညီမဆိုလည်း ပြီးတာပဲလေ .. ဒါပေမဲ့ အဝန်း ညီမက စကားပြောတာ သိပ်အဆင်မပြေဘူးနော် .. အထက် ဘာဆိုတာသေချာပြောပြထားဦး ..”

မှန်တံခါးကို အဆင်သင့် ဆွဲပေးထားသဖြင့် အထက်က ဒေါက်ဖိနပ် တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ကြွကြွရွရွလေးလှမ်းဝင်သွား၏။

စက်ဝန်း မျက်နှာကို လုံက စူးစိုက်ကြည့်နေကာ ..။

“စက်ဝန်း .. နင် ..”

“ခဏလေးစောင့်ပါ လုံ ရာ .. ငါရှင်းပြပါ့မယ် လောလောဆယ် ငါတို့ လင်မယားဆိုတာ အထက် လုံးဝသိလို့ မဖြစ်ဘူး ..”

“ဘာပြောတယ် ..”

“ငါ နင့်ကို ရှင်းပြမှာ ပါ .. ခုတော့ ငါ့ညီမအဖြစ်နဲ့ ခဏသည်းခံပေးစမ်းပါ .. ငါ့သေရေးရှင် ရေးလောက် အရေးကြီးနေလို့ ပါ ..”

“သေရေး ရှင်ရေး ..”

လုံ စိုးရိမ်စိတ်နှင့်အတူ သိချင်သွားခဲ့ပြန်၏။ သို့သော် ..၊

“အစ်ကိုလေး .. ကျွန်တော် ကားသိမ်းလိုက်ရတော့မလား ..”

ကားကို ပါကင်သေချာမထိုးရသေးဘဲ တိုးလိုးတန်းလန်းထားခဲ့ရတာ ဒရိုင်ဘာထွက်လာမေးမှ သတိရသည် ။

အထက်က အရင်ဆင်းသွားပြီး ပါကင်ထိုးမလို့ လုပ်နေကာမှ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ မြင်လိုက်သည့် အရိပ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲသတိရသွားတာ ဖြစ်သည် ။

ဆံပင်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်မြင့်မြင့်နှင့် ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးက ခြေထောက်နားမှာ ..၊

“ဟူး .. တော်သေးတာပေါ့ .. အချိန်မီပြေးလာနိုင်လို့ ..”

“ဘာ ..”

မျက်နှာပွတ်ရင်း လူ့ကို ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး ဒရိုင်ဘာကိုတော့ ကားသိမ်းလိုက်ဖို့ လက်ခါပြ လိုက်သည် ။

ပြီးတော့ အထဲမှာ မိန်းကလေးတွေကို စီစဉ်ညွှန်ကြားနေသည့် အထက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် ပြီး ..၊

“နော် .. ငါ တောင်းပန်တာပါ လုံ ရာ .. ငါ့ကို ဒေါသထွက်ပါ ကြိုက်တဲ့ အပြစ်ပေးပါ၊ ဒီမှာ ဘာမှ ဖွင့်မပြောပါနဲ့ .. အထက်ကိုလည်း ကလန်ကဆန်မလုပ်ပါနဲ့ သူက မာနအရမ်းကြီးတာ ..”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်းပန်နေတာလဲ စက်ဝန်း နင်က မင်းသားဖြစ်နေပြီလား ..”

“ငါ ..”

“ငါတို့ သိတာတော့ ကြော်ငြာတွေရိုက်ဖို့ လက်ခံထားတဲ့ နာမည်ကြီး မော်ဒယ်ပါပဲ ..”

“အဲဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ် .. ငါက ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ငါ ဒီလောက်တော့ နားလည်ပါတယ် .. နင် မအောင်မြင်သေးခင် မိန်းမရှိ တယ်ဆိုတာကို ဖုံးထားချင်တာမို့လား .. နင့်ကို အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းစေချင်တာ ငါ့ရဲ့ အကြီးမားဆုံး ဆန္ဒပါ ဝန်းရယ် .. တောင်းပန်နေဖို့ မလိုပါဘူး ..”

“ဟူး ..”

“ခုန နှင့်သူဌေးလား .. စိတ်ချ ငါ သူနဲ့ လည်း တည့်အောင်ပေါင်းမယ် .. မောင်နှမလိုလည်း ပီပီရီရီရှိနေပေးမယ် .. ရပြီလား ..”

မျက်နှာအပျက်ကြီးပျက်ကာ လေပူတွေမှုတ်ထုတ်နေသည့် စက်ဝန်းကို စိတ်သက်သာဖို့ ကတိ တွေပေးနေမိသည် ။

“သူနာမည်က ဘာတဲ့ လဲ .. အထက် ဆိုတာ နာမည်လား ..”

“အထက်ဦး တဲ့ ..”

“အထက်ဦး .. နာမည်ရော လူရော တော်တော်လှတယ်၊ ဟွန်း .. ငါက နင့်ကို စက်ဝန်းလို့ ခေါ်လို့ တဲ့ သူက ဒေါသထွက်နေတာ ..”

“အစ်ကိုလေး .. မမလေး ခေါ်နေတယ် ..”

“အေး ..”

မိန်းကလေးတစ်ယောက် မှန်တံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး လာခေါ်ပြန်သည် ။ သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လို့ကို ပြန်ကြည့်ကာ ..၊

“နင် ငါပြောတာ သေချာမှတ်ထားနော် .. နင့်အတွက် ငါ နေရာစီစဉ် ပေးမယ် ..”

ပြောပြီးတာနှင့် အထဲကို တန်းဝင်သွားတာ လုံ့ ကို လိုက်ခဲ့လို့ တောင် မခေါ် ..။

ဒါပေမဲ့ လုံ့ ဂရုမထားမိဘဲ မှန်တံခါးဖွင့်ထားတုန်း ကမန်းကတန်း လိုက်ဝင်ခဲ့မိ၏။

ဆွဲထားသည့်တံခါးက အလိုအလျောက် ပြန်ပိတ်သွားမည်မှန်း မသိ လိုက်သော လုံ့ အတွက် ကံဆိုးခြင်းသည် ..၊

“ဒုတ် ...”

“အား ...”

အိတ်ကို ငုံ့ကောက်ပြီး ပြေးဝင်လိုက်သည် နှင့် ကောင်မလေးက တံ ခါးကိုလွှတ်ထားခဲ့သည့် အခိုက် နဖူးနဲ့ တံခါးမိတ်ဆက်သွားလေသည် ။

“ဟယ် .. မှန်ကွဲပါပြီ ..”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မှန်ကိုခေါင်းနဲ့ ဝင်တိုက်ရတာလဲ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ယောက်ျား မိန်းမတွေ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ခေါင်းကွဲသွားသလား မမေး ဘဲ မှန်ကွဲမှာ လည်း စိုးရိမ်ကြသေးသည် ။ နောက်ထပ်မှန်တံခါးတစ်ခု ရှေ့ရောက်နေသော စက်ဝန်း ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် မျက်ရည်တွေ ဝေ့နေသော လုံ့ မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ဆုံမိလျက် ..၊

“ဟေ့ .. သူက ငါ့ညီမ အထဲခေါ်ပြီး စားစရာတစ်ခုခုလုပ်ပေးထားလို က် ..”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ .. အစ်ကိုလေး ..”

စက်ဝန်း ရဲ့ အမိန့်သံကြားမှ ရယ်ချင်ပက်ကျိမျက်နှာနှင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှေ့ထွက် လာသည်။ ။

“အဲဒါကောက်ခဲ့ပြီး ဟိုဘက်ကိုလာလိုက်နော် .. နားဖို့ အခန်းရှိတယ် ..”

“ဪ .. ပိုပို ရယ် .. အဲဒါ သူဌေးရဲ့ ညီမနော် ..”

“အေးလေ ...”

“ပေး .. ပေး .. ညီမ ..”

အသက်သုံးဆယ်လောက် အမျိုးသမီးရောက် လာပြီး လုံ့ကို ပြုံးပြသည်။ ။ အိတ်ကိုလည်း သူမ ပဲဆွဲယူလိုက်ကာ ရှေ့ကဦးဆောင်ဝင်၏။

လုံ့ နဖူးမှာ နည်းနည်းတော့ ရောင်သွားသည် ထင်၏။ အထဲကိုဝင်လာတော့ ရှိုးကွေ့စုံမှန်ထဲမှာ ကြည့်လိုက်လျှင် နဖူးအလယ်တည့်တည့်မှာ ရဲပြီး ပြောင်တင်းတင်းကြီးဖြစ်နေတာ ဒီတိုင်း ..။

“အဟွန်း .. တော်တော်နာသွားလား ..”

“ရပါတယ် ..”

လုံ့ နာတာထက် ရယ်သံတွေကို မပျောက်နိုင်ဘဲဖြစ်နေမိသည်။ ။ ပြီးတော့ လူ ဘယ်လောက် နာသွားသလဲဆိုတာ မမေးဘဲ မှန်ကွဲမှာ စိုးရိမ်နေကြသည့်လူတွေ ..၊

ဒီမှာ စက်ဝန်းကို သူဌေးလို့ သတ်မှတ်ထားတာဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်တော့ ဘာဖြစ်လို့ လူရာ မသွင်းသလိုဆက်ဆံကြတာလဲ ..။

ပြီးတော့ စက်ဝန်း ..၊

ကိုယ့်ညီမလိုမျိုး ပျာပျာသလဲပြေး လာပြီး ဂရုစိုက်ပေးလို့ တော့ ရတယ် မဟုတ်ဘူး လား .. တော်တော်ရက်စက်တဲ့ စက်ဝန်း ..။

သူ့အရှိန်အဝါ ဒီလောက်ရှိနေတာတောင် သူ့တစ်မျက်နှာနဲ့ လိုက်လာခဲ့တဲ့ မိန်းမကို ဖေးမ ကာကွယ်ပေးဖော်မရ ..။

“ရော့ .. ညီမ သောက်လိုက်ဦး အမောပြေပေါ့ ..”

လို့ ရှေ့ကို လိမ္မော်ရည်ပုလင်းလေး ပိုက်လေးတပ်လျက်ရောက်လာ၏။ ရေလည်း ဆာနေတာနှင့် ယူသောက်လိုက်မိကာ အခန်းကိုလှည့်ပတ်ကြည့်မိ၏။

ရွာက သုံးပင်အိမ်တစ်လုံးစာလောက်တော့ ကျယ်ပေမယ့် ဗီရိတွေ ရှိုးကွေ့စတွေနဲ့ ပဲ ခန်းလုံး ပြည့်နီးပါးဖြစ်နေ၏။ ထို့ပြင် စာအုပ်တွေ ဖိုင်တွေက တချို့ကသေသပ်သပ်၊ တချို့ကျတော့ ကြိုးတွေနဲ့ စည်း၍ စုထပ်တင်ထားတာဖြစ်သည် ။

ဆိုဖာအဟောင်းတွေ နှစ်လုံးထပ်ဆင့်ထားတာရှိသလို သူမ ထိုင်နေတာ ကြိမ်ကုလားထိုင်တွေကအစ ဖုန်တွေတက်နေတာ ထုနဲ့ ထည်နဲ့ ..။

ကိုယ့်အတွေးတွေနဲ့ ကိုယ် ဖုန်တွေတက်နေတာလည်း သတိမထားမိခဲ့ဘဲ ခုကျမှ ငုံ့ကြည့်မိပြီး ကိုယ်လေးပါကြွသွားမိသည် ။

စတိုခန်းတွေဘာတွေ လုံ မတွေးတတ်ပေ။ ဒါပေမဲ့ သူမကို လူမနေသည့်အခန်းထဲခေါ်လာ ခဲ့တာလားလို့ တော့ တွေးမိလာ၏။ အအေးကို အရသာခံစုပ်နေမိရင်း သူမ အိပ်မက်ထဲကနဲ့ ဘယ်လို တူပြီး ဘယ်နေရာမှာ မတူသလဲဆိုတာ စိတ်တို့ က တောင်ရောက်မြောက်ရောက် ..။

“ညီမခဏနားဦးနော် .. အပြင်မှာ ပြင်ဆင်နေတဲ့ လူတွေပြီးရင် ဒီထဲ

မှာ လာရှင်းပေးလိမ့်မယ် ..”

“အပြင်မှာ ဘာပွဲရှိလို့ လဲဟင် ..”

သူမက စာအုပ်ထုပ်ကြီးတွေကို တစ်ခုပေါ်တစ်ခုထပ်တင်နေရင်း လက်ဖဝါးချင်း ပွတ်သပ်ခါလျက် လှည့်ရယ်ပြသည်။ ။

“မနက်ဖြန် ကုမ္ပဏီက ပစ္စည်းတစ်မျိုးကြော်ငြာရိုက်မှာ လေ .. အဲဒါ ရိုက်ကူးရေးတွေ လာကြမှာ မို့လို့ ..”

ဟင် ..၊

မောသမျှ တွေးသမျှတွေ ဖြုတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ။ လိမ္မော် ရည်ပုလင်းလေးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖိဆုပ်ထားမိရင်း ..၊

“ကြော်ငြာရိုက်မှာ ဟုတ်လား .. စက်ဝန်း ကြော်ငြာရိုက်မှာ လား ဟင် .. ဟန်ကျတာပဲ အဲဒါကို အရမ်းကြည့်ချင်နေတာ ..”

“အဟွန်း .. ဟွန်း ..”

သူမက ရယ်လိုက်ရင်း ခေါင်းခါနေလျက် ..၊

“မဟုတ်ဘူး .. မှားသွားပြီ ..”

“ဟင် ..”

“အစကတော့ ဟုတ်တယ် .. သူဌေးက ဒီကုမ္ပဏီက မော်ဒယ်ပဲ မမက သူဌေးပေါ့၊ ခုတော့ ပြောင်းသွားပြီ မော်ဒယ်စက်ဝန်းဆိုတာ သူဌေးဖြစ်သွားတယ် .. မမကတော့ ..”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် .. စက်ဝန်း က ဒီကုမ္ပဏီကြီးကို ဝယ်လိုက်လို့ လား ..”

“ဟွန်း .. ဟွန်း .. မထူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စက်ဝန်းက ဝယ်တာ မဟုတ်

ဘူး ..”

“ဘယ်လို ..”

“ညီမက အရိပ်ပြရင် အကောင်မမြင်ဘဲကိုး၊ မော်ဒယ်က သူဌေးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်မှ တော့ သူက သူဌေးဖြစ်သွားတာပေါ့ ..”

ဟင်...၊

လုံ နားကြားမှားတာလား ..၊

ဒီမိန်းမ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ..၊

‘ငါ ခရီးပန်းလာလို့ ပါ ..’

ကိုယ့်ဘာသာရေရွတ်လိုက်ရင်း မျက်တောင်တွေဖိခတ်ပစ်၍ ခေါင်း ခါလိုက်မိသော်လည်း ..၊

“ညီမက သူဌေးရဲ့ ယောက်မဖြစ်သွားပြီလေ၊ မမနဲ့ ကိုစက်ဝန်း လက်ထပ်လိုက်တာ သိပ် တောင်မကြာသေးဘူး ..”

ဘုရား .. ဘုရား ..၊

“ဒေါက် ..”

ကိုင်ထားသည့် လိမ္မော်ရည်ပုလင်းလွတ်ကျသွားသည် ။ တစ်ဖက်မှာ ရှင်းလင်းနေသည့် အမျိုး သမီးလှည့်ကြည့်ပြီး တအံ့တဩဖြစ်သွား၏။

“ညီမ .. ညီမ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”

မေးသံကိုကြားပေမယ့် အသံတွေလှုပ်ရှားမှုတွေ ခပ်သိမ်းသောအရာ မှန်သမျှကို လုံ ရုတ်တရက် ဘာမှ မသိတော့ပေ။

ဒါမှ မဟုတ် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ လည်ပတ်ခြင်းတွေ ခေတ္တရပ်တ

နံ့သွားခဲ့သလား ..၊

“ညီမ ...”

ဟင် ...၊

မှောက်ကျပေကျံကုန်သည့် လိမ္မော်ရည်ပုလင်းကို သူမ လာကောက်
တော့ အံ့ဩနေသော မျက်နှာက လုံ့ မျက်နှာအောက်ကို ရောက်လာသ
ည် ။

ထိုမျက်လုံးတွေမှာ အံ့ဩခြင်းတွေအပြင် စူးစမ်းခြင်းတွေပါ ပြည့်သိ
ပ်နေတာကို သတိထား မိလိုက်တော့ လုံ့ မျက်ဝန်းမှာ လည်း မျက်ရည်
တွေ ပြည့်နေပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော် လုံ့ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသော နှုတ်ခမ်းသားတို့ ကို ပြုံး
ဖို့ ကြိုးစား၍ ...

“စိတ် .. စိတ်မကောင်းလို့ ပါ ..”

“စိတ်မကောင်းဘူး ဟုတ်လား .. သူဌေးနဲ့ လက်ထပ်တာ ဝမ်းသာရ
မှာ လေ ..”

“အင်း ...”

လုံ့ ကိုယ့်မျက်ရည်တွေကိုတော့ ဖုံးဖိမရနိုင်သည် မို့ ခေါင်းညိတ်လို
က်မိကာ ..၊

ရက်စက်လိုက်တာ စက်ဝန်းရယ် .. နင်..၊

* * *

အခန်း (၄)

“မင်း တော်တော် မျက်နှာပြောင်တဲ့ မိန်းမ ..”

“ဘာပြောတယ် ..”

“မင်းလောက်ပြောင်တာ မင်းပဲရှိတယ် ..”

“ဖြန်း ...”

စားပွဲခုံပေါ် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီး အထက် ထရပ်လိုက်သည်။

“မင်း ပြန်ထိုင်လိုက် အထက် ..”

“မထိုင်နိုင်ဘူး ..”

“မရဘူး ..”

“ဒုန်း ..”

“ငါပြောလို့ မပြီးသေးဘဲ ထွက်သွားဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ..”

လက်ကိုဆောင့်ဆွဲချလိုက်သဖြင့် အထက် နေရာမှာ ပဲ ညွတ်ခနဲ ပြန် ကျသွားကာ အသာ တကြည့်ထိုင်လိုက်ရတာ မဟုတ်သောကြောင့် စားပွဲ ပေါ်က အလှပန်းအိုးလေးလဲကျသွား၏။

သီးသန့် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း စစ်တိုက်နေကြ တာ ဘယ်သူမှ မသိ ..။

အထက် က အသည်းကွဲရောင် ကိုယ်ကျပ်နှင့် စကတ်တိုတိုလေးပေါ်
မှာ နက်ပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။ ။

မျက်နှာပြင်မှာ ဖျော့ဖျော့ညက်ညက်လေး ခြယ်သလာခဲ့ပေမယ့် ဒေါ
သကြောင့် နီရဲနေပြီဖြစ်လျက် ဆောင့်ခါဆွဲလွဲနေခြင်းကြောင့် ပုံကျလှပ
သည့် ဆံပင်တွေလည်း ပျက်လေသည်။ ။

အထက် မျက်နှာမော့ခါပစ်လိုက်ပြီး ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့ ပြန်သပ်ချ
သည်။ ။ ပြီးမှ ..

“ဒီမှာ ခေါင်ဖျား နိုင်ငံခြားမှာ သူများ အိတ်ဆွဲ ဖိနပ်ကောက်ပေးပြီး
နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက် ကုန်းကျိုးရှာဖွေနိုင်တဲ့ ရှင်ကို အထက်က
သစ္စာကြီးစွာ စောင့်နေရမယ် ဟုတ်လား ..”

“သစ္စာကြီးဖို့ လို့ ငါပြောနေရမှာ မဟုတ်ဘူး .. မင်းကိုယ်တိုင် နားလ
ည်ရမှာ မင်းက ငါ့မိန်းမ ..”

“တော်စမ်းပါ ..”

အထက်က နားခါးသည့်မျက်နှာနှင့် အော်ပစ်လိုက်သည်။ ။ စားပွဲရဲ့
အနားတစ်ဖက်စီမှာ ထောင့်မှန်ကျပုံထိုင်နေသည့် ခေါင်ဖျားရဲ့ မျက်နှာ
ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်မိရင်း ..

“ရှင် ကျားကုတ်ကျားခဲစုဆောင်းလာခဲ့တဲ့ ငွေကြေးနဲ့ အခု ပန်းချီခန်း
ဖွင့်မယ် .. ဓာတ်ပုံ စတူဒီယိုထောင်မယ် .. အဲဒါတွေအတွက် ဖြတ်လမ်း
ကနေ နာမည်ကျော်အောင် အထက်ဦး ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးမက ငါ
နဲ့ ခိုးပြေးဖူးတယ်၊ ငါ့မိန်းမလို့ လူသိခံချင်တယ်၊ ရှင် လိုအပ်နေတာ ဒါ
လား ..”

“တောက် ..”

“ဘူးသီးမှ အရီးတော်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ရင်ခုန်သံတွေ နောက်လိုက်ပြီး ခဏ တစ်ဖြုတ်မှားခဲ့ကြတာ၊ ဒါကို လင်မယားလို့ သတ်မှတ်ပြီး နိုင်ငံကျော်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ .. လူပြောလူယုံ ခွေးပြောခွေးယုံ ..”

“မင်း ..”

သူ ဂုန်းခနဲထရပ်လိုက်ပြီးမှ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားလိုက်ရသည်။
။ ခဏကြာမှ စားပွဲပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ မျက်နှာငုံလိုက်ပြီး ..

၊

“မင်း ငါ့ကို အဲဒီလောက်ထိ ခါးသီးနေတယ်ဆိုတာ ငါလက်ခံလိုက်ပြီ အထက်ဦး .. ငါ့အောင် မြင်မှုအတွက် မင်းကို မှီငြမ်းနေပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ ဒီနေရာမှာ နောက်ဆုံးပြောတာဖြစ်ပါစေ ..”

“ရှင် ဆက်လှုပ်ရှားဖို့ ခက်သွားမှာ စိုးလို့ လား .. ရှင် အထက် ရှေ့ကို ရောက်တာနဲ့ အထက် ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ လိုအပ်ရင် ပြောရမှာပဲ ..”

“ဒီလိုလား ..”

ခါးကိုင်း၍ မျက်နှာထပ်ငုံလိုက်တော့ အထက် ရဲ့ ရှေ့မှာ သူ့မျက်နှာ နီးကပ်သွားခဲ့၏။

“မိန်းမဉာဏ်ဆိုတာ တကယ်တော့ လီဆယ်တတ်တဲ့ ဉာဏ်ပါပဲ၊ မင်းနဲ့ ပြိုင်ပြီး ငါက လီဆယ်ပြောနေမှာ မဟုတ်တော့ လုပ်လေ .. မင်းက စိန်ခေါ်ရင် ငါကလည်း ဘွာမခတ်ပါဘူး၊ မင်းနဲ့ ငါ တစ်ကွေ့မဟုတ် တစ်ကွေ့တော့ တွေ့နေကြမှာပဲ .. ငါ့ဘက်က ရိုးရှင်းတဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို မင်းက စပြီး ပုတ်ခတ်ခဲ့တာဆိုတော့ ..”

“ခြိမ်းခြောက်မနေနဲ့ ခေါင်ဖျား .. အထက်ဦး က မကြောက်တတ်ဘူး

..”

ပြောရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ ..၊

“ရှင်ဘက်က ရိုးရှင်းတယ်ဆိုတာ အခု ဒီဆိုင်ထဲကို အထက်ရောက် လာအောင်ခေါ်ပြီး ‘မင်းက ငါ့မိန်းမ’လို့ ပြောတာမျိုးလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ ငါ့ဘက်က ရိုးရှင်းတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ပဲ .. ခုနကထိ မင်းကို ငါ နားလည် ပေးဖို့ ကြိုးစားနေတုန်း ..”

“ဟွန်း ..”

“အဲဒါ မင်းကို မျှော်လင့်နေတာ မဟုတ်ဘူး မင်းကို အဲဒီလိုမိန်းမမျိုး လို့ မထင်ခဲ့တာ .. မင်း ဘက်မှာ ခက်ခဲတဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်ရပ်ရှိခဲ့မှာ ပဲလို့ ခြွင်းချက်ထားပြီး သိချင်တာမျိုး ..”

“ဟွန်း .. ရှင် ဘယ်ချောင်မှာ သွားပြီး ရှေးဦးသမိုင်းတွေပြုစုနေတာ လဲ .. အံ့ဩစရာပဲ .. ဆယ့်လေးငါးရက်ပဲအတူနေခဲ့တဲ့ ယောက်ျားကို အ ထက်က သစ္စာတွေအရေကျိုသောက်ပြီး ငုတ် တုတ်ထိုင်စောင့်နေရမယ် ပေါ့ .. ဟား .. ရှင် တော်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပါလား ..”

“ကြီးတယ် .. မင်း ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးမှန်း သိလိုက်ရတော့ ခု ပိုကြီးသွားတယ်၊ ဒီမှာ အထက်ဦး မင်းသိအောင် ငါပြောလိုက်မယ်၊ စ ကားတစ်ခွန်းကို လွယ်လွယ်ပြောပြီး မစောင့်စည်းတတ်တဲ့ မင်းအမှား အတွက် မင်း ပြန်ပေးဆပ်ရမယ် ..”

“ရှင်က ဒီလိုပြောရအောင် ဘာမို့လို့ လဲ .. ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာထင်နေ လဲ ခေါင်ဖျား .. ရှင်နာမည် က ခေါင်ဖျား ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘ ယ်လိုဘဝထဲမှာ လဲ မေ့နေတာလား ..”

“ငါက မေ့တတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး နော် .. မေ့တတ်တာက မင်း၊

ဒီနေ့ကစပြီး မင်းရဲ့ တစ်နေ့တာမှာ ပြောခဲ့လုပ်ခဲ့သမျှ မှန်ပေါ်မှာ ချရေး
ထား ..”

“တောက် ...”

“မင်း ရေးရမယ့် နာမည်တွေထဲမှာ ငါ့နာမည်လည်း ပါလာဖို့ ရှိသေး
တယ်၊ ဟွန်း .. ခေါင်ဗျား ဆိုတဲ့ နာမည်ကို မုန်းလွန်းလို့ ရေးထားဖို့ မေ့
သွားရင်တော့ အဲဒါ မင်း ကံကြမ္မာပဲ ..”

စကားသံတွေ ရပ်တန့်သွားခဲ့ပြီး စူးရဲသည့်အကြည့်တွေ ပြင်းရှုစွာ
ဆုံစည်းနေခဲ့ကြ၏။ မုန်း တီးနာကြည်းခြင်းတွေက အချိုးမညီပေမယ့်
အားပြိုင်မှုတွေကြောင့် မျက်ဝန်းတွေက သံလိုက်နဲ့ တွေ့ သလိုကပ်ငြိနေ
ခဲ့ကြ၏။

အတော်ကြာကာမှ အထက် က စားပွဲပေါ်ကအိတ်ကိုမကြည့်ဘဲ
ကောက်ယူလိုက်ပြီး ပခုံးမှာ ချိတ်၍ ..၊

“ရှင့်ကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ် ..”

“ငါကတော့ မုန်းတတ်အောင်ကြိုးစားရဦးမှာ မင်းလို လွယ်လွယ်မ
မေ့တတ်တော့ ..”

* * *

အခန်း (၅)

“ငါ ရှင်းပြမှာ ပါ .. ငါပြောတာ နင် နားထောင်ပြီးရင် နင် ငါ့ကို နားလည်သွားမှာ ပါ လို့ ရယ် .. ပြန်လည်း မပြန်ပါနဲ့ .. ခုလည်း ဘာမှ မမေးဖို့ မပေါက်ကွဲဖို့ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ .. ဒီပွဲလေး ပြီးတဲ့ အထိ ခဏလေးပဲစောင့်ပါ ..”

ခုလည်း နင် ထပ်စောင့်ရပြန်ပြီ လို့ ..။

တစ်ခါစောင့်ခိုင်းတုန်းက စတိုခန်းထဲက ပစ္စည်းဟောင်းတွေ ဖုန်တက်နေတဲ့ ချောင်ကြိုး၊ ချောင်ကြားမှာ ..။

ခု စောင့်နေရတာက သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ ဇနီးချောရဲ့ မွေးနေ့ပွဲ ..။

“ဒီပွဲက အရမ်းအရေးကြီးတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည် တွေနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ပွဲဆိုလည်း မမှား၊ ဘူး၊ ငါ့ကို ခဏလေးနားလည်ပေးပါ”တဲ့ ..။

သူ့စကားသံတွေကို ကြားယောင်နေမိသည် ။ မျက်ဝန်းတို့ က အဖြူရောင် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံနှင့် ချောမှုန်နေသော စက်ဝန်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ပဲရှိနေကာ စိတ်တို့ သည် အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ အချစ်အလွမ်းတွေကြားမှာ နစ်မြောနေခဲ့၏။

ထိုအခါ လူက ဧည့်ခံပွဲထဲမှာ ထိုင်နေပေမယ့် မမြင်မကြားသလို ခံစားချက်မဲ့နေသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် ကျောက်ရုပ်လေးလိုဖြစ်နေခဲ့လျက် ငိုမှန်းမသိ ပြုဆင်းနေသည့် မျက်ရည်တို့ ကြောင့် ..၊

“ဖြောင်း .. ဖြောင်း .. ဖြောင်း ..”

လက်ခုပ်သံတွေတစ်ခါကြားရတိုင်း စိတ်က ပစ္စုပ္ပန်ကို ခဏတစ်ဖြုတ်သတိရလာတတ်ပြီး ..၊

“မွေးနေ့မှာ ချစ်ကြင်နာနေကြသော ကိုဓနစက်ဝန်းနဲ့ မအထက်ဦးတို့ ဇနီးမောင်နှံ ရာသက် ပန်အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းကြရပါစေဗျာ .”

“ဖြောင်း .. ဖြောင်း .. ဖြောင်း ..”

ခုနက ဘယ်လိုကြင်နာပြလိုက်လို့ အားပါးတရ တီးကြတဲ့ လက်ခုပ်သံလဲ ..၊

ခု ထပ်တီးကြတာက ဘယ်လိုနှစ်ထောင်းအားရမှုတွေနဲ့ လဲ ..၊

ဧည့်ခံပွဲအလယ်မှာ အဖြူရောင်လေးတွေနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာရှိနေကြသည့် စက်ဝန်း နဲ့ အထက် ကိုသူမ ငေးနေခဲ့မိသည်။ ။

ဓနစက်ဝန်း တဲ့ လား ..၊

နင့်အမေနဲ့ ရွာကမွေးဖွားပေးခဲ့တာကတော့ စက်ဝန်း ပါပဲ ..။

မျက်တောင်ဖျားတို့ လှုပ်ခတ်သွားစဉ်မှာ မျက်ရည်စက်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျသွားတော့ ငိုနေမိပါလားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိရလာသည်။ ။

ကြည့်လိုက်တော့ သူမရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ စားစရာတွေက အလျှံပယ် ..။

“အမလေး ယောက်ျားနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားလို့ စိတ်ကောက်ပြီးများ အိပ်နေ

လားလို့ လာချော့ကျွေး မယ်ပေါ့ .. မယ်မင်းကြီးမ စားသောက်နေလိုက်တာ ထွက်သွားတဲ့ စက်ဝန်း ပြန်လာရင် စားဖို့ ရော ရှိသေးရဲ့ လား ..”

“ရှိပါသေးတယ် ..”

“တော်သေးတာပေါ့နော် .. ငါ့သူငယ်ချင်း အစားအသောက်အတွက် ဆို ယောက်ျားနဲ့ တောင် လဲမလားမသိဘူး ..” တဲ့ ..။

အခု ငါ့ယောက်ျားနဲ့ လဲလိုက်ရတာ ငါမစားနိုင်တော့ပါဘူး အေးလှရယ် ..။

အကောင်းစား စားစရာတွေ ရှေ့မှာ ထားပြီး ငါငိုနေရပြီသိရဲ့ လား ..

။

အားပါးတရ ဟီးခနဲငိုချပစ်လိုက်ချင်သည် ။ ဒါပေမဲ့ မျက်တောင်ခတ်၍ ထိန်းနေရရင်း ပါးပေါ်က မျက်ရည်ကြောင်းတွေကို သုတ်ပစ်လိုက်မိသည် ။

သူမက ဧည့်ခံပွဲရဲ့ ထိပ်မှာ ဆိုပေမယ့် မှောင်ရိပ်ကျနေတဲ့ နေရာမှာပါ။ အားလုံးက ကိုယ့်ကို အရေးပါသူတစ်ယောက်လို ဆွဲထုတ်ခေါ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ စက်ဝန်း က ဖြေရှင်းသည် ။

“ငါ့ညီမက သူရောက်လာမှ ငါအိမ်ထောင်ပြုထားတာကို သိရတယ် ဆိုပြီး စိတ်ကောက်နေတာ သူ လွတ်လပ်သလိုနေပါစေ ..”

လို အများ သိအောင်ပြောပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငိုခွင့်တော့ မပေးခဲ့ပေ။

“ငါပြောထားတဲ့ စကားကို သူများ တွေ သံသယ ဖြစ်လောက်အောင် တော့ နင် မငိုပါနဲ့ ဟာ ..” တဲ့ ..။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာမိသည်။ ။

စက်ဝန်း ဒီလိုလုပ်ရက်လောက်တဲ့ အထိ သူမဘက်က ဘာအမှား
တွေများ လုပ်ခဲ့မိပါသလဲ ..။

သူ ရွာကထွက်မသွားခင်မှာ သူမကို မုန်းတီးသွားလောက်ဖွယ် ဘာ
တွေဖြစ်ခဲ့တာရှိသလဲ ..။

မျက်ရည်တွေသုတ်ရင်း ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေမိသည်။ ။

“နင့်ယောက်ျားကိုများ ယုံစားလို့ မိလုံရာ ..”

“နင့်ယောက်ျား ဒီလောက်ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတာ
နင့်ကိုမေ့သွားလို့ ပေါ့ဟ ..”

“တော်တော်အပူအပင်နည်းတဲ့ လုံမဒီ .. အေးပေါ့ .. စောင့်နေ နင့်
ယောက်ျား နင့်ကို မြို့ကနေ လှမ်းခေါ်မယ့်နေ့ ..”

“ကမ္ဘာလဆန်းတစ်ရက်နေ့လေ ..”

“လိုက်သွားလိုက်ရင် အဖြေက ရှင်းနေပြီ လုံရယ် .. ဒီလောက်နာမ
ည်ကြီးနေတဲ့ မော်ဒယ် ကို ခက်ခက်ခဲခဲစုံစမ်းနေဖို့ တောင် မလိုဘူး ..”

ရွာမှာ အတင်းပြောနေတာတွေ၊ ကိုယ့်ကို ကရုဏာဒေါသနဲ့ လာပြော
တာတွေအားလုံးကို နားမဆံ့တော့မှ ရွာကနေ ထွက်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိ
သည်။ ။

သူမ နောက်ကျခဲ့တာလား .. ဘယ်တုန်းကမှ စက်ဝန်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ
သူမ မရှိခဲ့တာလား ..။

အခု နင် ဘာလုပ်မှာ လဲ လုံ ..။

သူ ရှင်းပြမယ်ဆိုတာကို နင် ဘာမျှော်လင့်နေတာလဲ ..။

သူ မိန်းမယူရတဲ့ အကြောင်းလား၊ နင့်ဆီ သူ ပြန်လာမလား သိချင်တာလား ..၊

“သူဌေးတို့ မင်္ဂလာဆောင်တာများ သုံးပွဲတောင်မှ သိလား .. စာနယ်ဇင်းတွေရော အင်တာနက်မှာ ရော မင်္ဂလာသတင်းတွေ ပလူပျံနေတာပဲ ..”

စက်ဝန်းရဲ့ ညီမအဖြစ် ခမ်းနားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲအကြောင်းကို အားလုံးက အားပါးတရပြောပြခဲ့ ကြသည်။ ။

လုံ တို့ ရွာကတော့ သတင်းမရောက် ဂျာနယ်မရောက်သည့်နေရာပါ။ ။

ပြီးတော့ တစ်နိုင်ငံလုံး ဖုန်းတွေပလူပျံနေလည်း ရွာမှာ တော့ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ ဖုန်းတောင်မှ လူတိုင်းမြင်ဖူးကြတာ မဟုတ်ပေ ..။

ထို့ကြောင့် အင်တာနက်ဆိုတာလည်း နားထဲမှာ တောင် အစိမ်းသက်သက်ကြီးပါ။

သိန်းပေါင်းများစွာ အကုန်ခံပြီး မင်္ဂလာဆောင်ထားခဲ့တဲ့ ဇနီးကို ရွှေလက်တွဲပြီး တောက ဆေးရောင်စုံခြယ်ထားတဲ့ မဏ္ဍပ်ငယ်လေးထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့တဲ့ လုံ ကတော့ မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ..၊

“အဟမ်း ..”

ဘေးမှာ လူတစ်ယောက်ရပ်လာကာမှ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တို့ သတိရမိ ကာ ပြန်ငဲ့ပြီး သုတ်ပစ်ရသေးသည်။ ။

လုံ မျက်နှာပြန်မော့လိုက်တော့ ထိုသူက ကိုယ့်ရှေ့မှာ ထိုင်နေပြီဖြစ်ကာ ..၊

“ထိုင်မယ်နော် ..”

“ထိုင်နေပြီးမှ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဆောရီး .. ထိုင်ပြီနော်လို့ ပြောရမှာ ..”

သူ့မျက်နှာက အပြုံးအရယ်မရှိပေမယ့် စကားပြောပုံကတော့ ရည်မှန်ပုံဖြစ်လျက် ..၊

“မင်းကို အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းလို့ ရမလား ..”

“မရဘူး ..”

မရဘူးဆိုပြီး ခေါင်းခါပုံလေးက မာန်မာနနှင့် မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခု ဖိစီးလွှမ်းမိုးခံနေရ သလိုမျိုး ..၊

“လုံ တောင်မှ အကူအညီမဲ့နေတာ ..”

ဟု ညည်းတွားသလိုလေးပြောလိုက်တော့ သေချာသွား၏။ သူမပုံစံက ဆံပင်ရှည်ကြီး ဒီတိုင်း ကျောပေါ်မှာ စည်းချထားကာ ပိတောက်ခြောက်ရောင် မြန်မာဝတ်စုံလေးကလည်း ခပ်မှိန်မှိန် ..။

မျက်ရည်ကြောင့် ကွက်နေသည့် သနပ်ခါးနဲ့ မျက်နှာသည် ဒီလိုပါတီပွဲမျိုးနဲ့ လားလားမှ မသက်ဆိုင်သလိုကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကို ကျေနပ်သွားမိပြီး ..၊

“မင်း လိုအပ်နေတာက ငွေဆိုရင် ငါ ကူညီနိုင်ပါတယ် ..”

“ဘာ ..”

သူမ မျက်နှာလေး အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့မှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည် ။

“ရှင် ဘာပြောလိုက်တယ် ..”

“မင်းကို ငါ ရိုးရိုးပဲပြောတာပါ .. ငါလိုတာ မင်းပေးရင် မင်းလိုတာ လည်း ..”

“တောက် ..”

“နေဦး ..”

လုံ က တက်ခေါက်ပြီး စားပွဲပေါ်က အပိုပန်းကန်လုံးလေးကို ဖျတ်ခနဲကောက်ကိုင်လိုက်၏။ သူကလည်း လို့ လက်လေးပေါ်ကနေ ဖမ်းအုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ..၊

“ဒေါသရှေ့မထားနဲ့ လေ .. ငါပြောတာက ဒီမှာ ..”

သူ့လက်တစ်ဖက် စားပွဲပေါ်ရောက်လာတော့ ရိုးရိုးကတ္တူဘူးလေး တစ်ဘူးပါလာကာ အလွန်ဆုံးရှိမှ သုံးလက်မပတ်လည် ..။

“မင်းနဲ့ မွေးနေ့ရှင် ဘာတော်လဲ ..”

လုံ က မဖြေဘဲ သူ ဖိကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဆတ်ခနဲပြန်ဆွဲရုပ်လိုက်ပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူက အိတ်ထဲကို ထပ်နှိုက်လိုက်ကာ ပြန်ထွက်လာတော့ တစ်သောင်းတန်နှစ်ရွက်ပါ လာပြီး ..။

“ရော့ ..”

လုံ့ ရှေ့မှာ ပိုက်ဆံကိုထပ်ချပေးသည် ။ ပြီးတော့ ..၊

“တစ်ခုခုတော်သလား မတော်ဘူးလား .. ဒါပဲဖြေရင် ရပြီ တော်တယ်ဆိုရင် ခေါင်းညိတ် မဟုတ်ရင် ခေါင်းခါလိုက် ..”

“ဒီပိုက်ဆံက ..”

“အဲဒီမေးခွန်းကိုဖြေရုံပဲ .. မင်းယူလိုက် ..”

“နေပါဦး .. ကျွန်မက သူများ မုန့်ဖိုးပဲဖိုးပေးပြီး ခိုင်းချင်လာတဲ့ ရုပ်မျိုး ပေါက်နေတာလား ..”

“ပေါက်နေတယ်ထင်တာပဲ ..”

ဪ ..

ကိုယ်မေးလို့ ဖြေတဲ့ လူကို လုံ စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ပေ။ အစတည်းက ဖွဲ့တည်နေခဲ့သည့် ကြေကွဲ ခြင်းက နှလုံးသားမှာ ဖြိုးဖြိုးဖျစ်ဖျစ်မြည်လာကာ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းပြည့်၏။

ဟုတ်မှာ ပါ။ ငါက ဒီလိုရုပ်ရည်မို့လို့ စက်ဝန်း က ငါ့ကို ထားခဲ့တာပဲ ..။

ကြည့်ပါဦး .. အထက်ဦး ဆိုတဲ့ မိန်းမ လှလိုက်တာ ..။

ခပ်မှေးမှေးမျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်တောင်တိုတိုစိပ်စိပ်လေးတွေ က မျက်ရည်စိုထားသဖြင့် အလိုလိုနေရင်း မှေးစင်းသလိုဖြစ်နေရှာသည် ။

ထိုမျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ ဧည့်ခံပွဲဆီလှမ်းငေးသည် ။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက် ကျ၏။ သူမနဲ့ ဧည့်ခံပွဲ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသည် မသိသော်လည်း အသေးစိတ်ထိုင်မြင်နေရသည့် အတိုင်း ဝေဖန်ရရင် တော့ သူမပုံစံက အသည်းကွဲနေတာပဲ ဖြစ်၏။

ခေါင်ဖျား ခုံမှာ ကျောက်မှီလိုက်ပြီး မျက်နှာမဲ့သွားမိသည် ။ သူများ မွေးနေ့မှာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ကြောင့် အသည်းကွဲပြီး လာငိုနေတာလဲ ..။

ပြီးတော့ အဖော်အလှော်မပါ တစ်ယောက်တည်း ..။

“ဒီမှာ မင်းကို ငါပြောလိုက်လို့ ငိုသွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး မို့လား ..

”

သူမ အကြည့်တွေ သူ့ဆီပြန်ရောက်လာသည် ။ ပြီးတော့ မျက်ရည်
သုတ်ရင်းခေါင်းခါ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး .. ရှင်ပြောတာဟုတ်နေလို့ ပါ .. လုံက ဒီလိုနေရာမှာ
ရှိမနေသင့်တဲ့ တောသူ အညတြ ..”

တောသူ ဆိုပါလား ..။

ကိုယ်ပြောချင်တာ မပြောရဘဲ သူမ ခံစားချက်တွေပဲ ရင်ထဲလာထ
ညှိပေးနေသည် ။

ဒီထက် ညစ်ဖို့ ကောင်းတာတောင် ဒီလောက် ညစ်ရပါ့မလား ..။

“ခုန ငါပြောတဲ့ စကားက မင်း စိတ်ဆိုးသင့်တဲ့ စကားပဲ .. အဲဒါကို ..

”

“ကျွန်မ စိတ်မဆိုးပါဘူး ..”

“ဒါဖြင့် ငါ ဆက်ပြောလို့ ရမလား ..”

“ပြောချင်တာပြောပေါ့ ..”

“ပြောချင်လို့ လာပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး လေ .. မင်းနဲ့ မွေးနေ့ရှင်
တစ်ခုခု တော်စပ်နေ တယ်ဆိုရင် ..”

“ဘာမှ မတော်ဘူး ..”

“ဒါဖြင့် ဒီလက်ဆောင်ဘူးလေးကို သူ့လက်ထဲသွားထည့်ပေးပါ”

ဟင် ...

လို့ အကြည့်တွေ ဘူးလေးဆီ ရောက်သွားသည် ။ ပြီးတော့ သူ့ထံ ပြ

နံရောက်ကာ ..၊

“ရှင်က မွေးနေ့ လာတာ မဟုတ်ဘူး လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

လုံ က မျက်လုံးကို ထပ်ပွတ်လိုက်သေးသည် ။ ပြီးမှ ..၊

“အဲဒါဆို ကိုယ်တိုင်သွားပေးပေါ့ .. လက်ဆောင်ပေးပြီး နမ်း ..”

လွှတ်ခနဲပြောပြီးမှ ပြန်ထိန်းလိုက်ရကာ ..၊

“လက်ဆောင်ပေးတဲ့ လူတွေ ဝင်သွားပြီး နမ်းလိုက်ကြ .. လက်ခုပ်
တွေ တီးကြနဲ့ ပျော်နေ တာကိုပြောတာ ..”

“ငါက ပျော်ချင်လို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး .. နမ်းလည်း မနမ်းချင်ဘူး
ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ထဲ ရောက်သွားဖို့ပဲ ..”

လုံ က လက်ဆောင်ဘူးလေးကို ပြန်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်သည် ။

“ကျွန်မ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာလည်း မပြောပြနိုင်ဘူး ..”

သူက အိတ်ထဲကိုလက်နှိုက်လိုက်ပြီး ပြန်ထုတ်ချလိုက်တော့ လုံ့ရှေ့
မှာ တစ်ထောင်တန် တစ်အုပ် ..၊

“အဲဒီ တစ်သိန်း မင်းကိုပေးမယ် ..”

“ဘာ ...”

ဒီတိုင်းကြည့်နေသည့် မျက်လုံးက ပြူးတူးပြဲတဲဖြစ်သွားသဖြင့် ဒေါ
သထွက်သွားတာလား စိတ်ဝင်စားသွားတာလား ခေါင်ဖျားက စိုက်ကြ

ည့်နေ၏။

“ရှင်က ကျွန်မကို ဘာကိစ္စ ..”

“ဒါ အလုပ်သဘောပါ .. မင်း ဒါလေးသွားပို့ပေးရုံနဲ့ တစ်သိန်းရမှာ နည်းလို့ လား ..”

“နည်းတယ်ဆိုရင် ထပ်ပေးမလို့ လား ..”

ခေါင်ဖျားက ခပ်မဲ့မဲ့အပြီးနှင့် မျက်နှာလွဲသည် ။ မျက်လုံးတွေမှာ နာကြည်းမှုအပြည့်နှင့် မွေးနေ့ရှင်ထံ ဝေခနဲတစ်ချက်ရောက်သွားကာ ...

“ထပ်လိုချင်လို့ မေးတာလား .. မာနတွေပြချင်လို့ လား ..”

လုံက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းလေးခါပြသည် ။ ပြီးတော့ ဧည့်ခံပွဲဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း ..၊

“တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး ”

သူမ ဖြေပုံက ဗန်းဗန်းလဲကျတော့မတတ်ဖြစ်နေလျက် ..၊

“လုံမယ့် မာနပြစရာဘာမှ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ဒီလောက်ကြီးပေးပြီး ပို့ခိုင်းနေတာ ရှင့်ပစ္စည်းက ..”

“မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါပဲ .. တခြားဆိုးရွားမှု ဘာမှ မပါဘူး အန္တရာယ်ပေးဖို့ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းနဲ့ ငါလည်း နောက်ထပ်မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြဖို့ မရှိဘူး .. လုံးဝအရှင်း ..”

လုံက မယုံရဲသလို သူ့မျက်နှာကိုကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံကို ပြန်ကြည့်၏။ ခေါင်ဖျားက အရင်ချပေးထားသည့် နှစ်သောင်းကိုပါ ပိုက်ဆံအုပ်နဲ့ ထပ်ဖိပြီး သူမရှေ့ ထိုးပေးကာ ..၊

“အိုခေ ..”

“ရှင်နဲ့ အထက်ဦးက ..”

“အဲဒါ မင်းသိဖို့ မလိုဘူး .. အခု မင်းနဲ့ ငါ အပေးအယူအဆင်ပြေပြီ နော် ..”

သူက လုံ့ ဆီက အဖြေကို မစောင့်ဘဲ ထထွက်သွားသည်။ စားစရာ အကြော်အလှော် အချိုအချဉ်တွေကြားထဲမှာ ပိုက်ဆံအုပ်ကိုပဲ လုံ့ ငေးကြည့်နေမိ၏။

ဒီလူ ဘာတွေကြံစည်နေတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ငွေတွေ ဒီလောက်ချ ပေးသွားတာလဲ ..၊

မွေးနေ့ပွဲထိ လာပြီးမှ မွေးနေ့ရှင်လက်ထဲ သွားမထည့်ရဲသည့်ပစ္စည်း က ဘာမို့လို့ လဲ ..၊

ဘူးကိုကြည့်တော့ ဘာနဲ့ မှ ပိတ်ကာစည်းနှောင်ထားတာမရှိ ..၊

ဒါပေမဲ့ ကိုင်ကြည့်ပြီးမှ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ ဝန်လေးနေမိသည်။ စည်းကမ်း ရှိလွန်းလို့ တော့ မဟုတ်ပေမယ့် စည်းကမ်းမဲ့ရမှာ ကိုလည်း လွယ်လွယ် ကူကူတော့ မကျူးလွန်ချင်ပေ ..။

ထို့ကြောင့် သူမ ဘူးနဲ့ ပိုက်ဆံကို ထပ်ကိုင်လိုက်ပြီး နေရာမှ ထသည်

။

ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာကို မသိ ..။

* * *